

rozsévač rozsievač

11

november / listopad
2021
ročník 91

Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Žije v nás Kristus

Jedno potrebné

Život mladého zboru

BIBLICKÝ ŠATNÍK KREŠŤANA

Vyzleč svár a závist – obleč si hotovosť
k evanjeliu pokoja a štít viery

„Závistlivec sa ženie za majetkom, nie však, že aj na neho príde núdza“ (Pr 28, 22).

Spomienka na habánov na Záhorí

V prvú júlovú nedeľu, 4. júla, sa konal v záhorskej obci Veľké Leváre „Habánsky hodový jarmok“.

Tento jarmok usporiadava obec už niekoľko rokov. Je organizovaný pôvodne ako pripomienka „rekatalizácie“ našich anabaptistických duchovných predchodcov. Obsahovo je to spomienka na habánskych predkov súčasných obyvateľov obce a pripomenutie habánskych kultúrnych tradícii.

O duchovnej tradícii habánov, o tom, čo verili a vyznávali a ako za svoju vieru v Pána Ježiša drahó platili, častokrát aj svojimi životmi, vedia súčasní obyvateelia obce už málo. Preto sme v spoločnej aktivite s bratmi z Baptistickej cirkvi z Maďarska, a najmä cirkevného historika brata dr. Kálmána Mészárosa začali od roku 2018 na tento Habánsky deň prichádzať a oboznamovať miestnych obyvateľov aj s duchovnou časťou tradície ich predkov.

Kým prvý rok sme boli len pozorovatelia, v roku 2019 sme mohli prezentovať už aj muzikál o Baltazárovi Hubmaierovi a mať stánky s habánskymi produkiami. Pozornosť vzbudzujú aj naše tradičné habánske odevy. (Uverejnili sme o tom reportáže aj v našom časopise.) Minulý rok bol Habánsky hodový jarmok zrušený kvôli pandemii.

To, či sa uskutoční tohto roku, bolo neisté, a aj preto sme neorganizovali našu aktívnu účasť. Nakoniec sa podarilo zorganizať skupinu asi 25 účastníkov z Maďarska, študentov teológie a ďalších záujemcov. Šiesti účastníci boli zo Slovenska a prišli aj niekoľkí z Rakúska.

Aj tento rok nám umožnili miestni predstavitelia obce a rímskokatolíckej farnosti mať po katolíckej omši krátku pobožnosť v bývalej habánskej modlitebni, v súčasnosti katolíckej kaplnke, postavenej v roku 1760. Prítomným sa prihovoril br. Kálmán Mészáros a zazneli aj piesne a modlitby. Nevynechali sme ani príležitosť pozrieť si expozíciu múzea Habánov.

Popoludní sme sa presunuli do druhého významného strediska habánov na našom území, do Sobotišta. Tam sa podarilo vďaka využitiu európskych projektov nádherne obnoviť Habánsky mlyn, ktorý sa z chátrajúcej ruiny stal skvostom miestnej pamiatkovej zóny Habánskeho dvora. Bohatá, pekná expozícia zachytáva život habánov v Sobotišti a časť z nej je venovaná aj ich viere.

Navštívili sme aj Anabaptistický dom, ktorý v súčasnosti vlastní BJB v SR. Využili sme príležitosť a hovorili sme o možnej spolupráci s obcou pri revitalizácii a využívaní tohto priestoru a jeho prepojení s rekonštruovaným mlynom.

Poslednou zastávkou nášho habánskeho dňa bola návšteva hradu Branč, kde väznili koncom 16. storočia habánskych predstaviteľov a o storočie neskôr protestantských (evangelických a kalvínskych) kazateľov odsúdených a eskortovaných na galeje do bojov monarchie proti Turkom.

Aj o tejto časti

histórie mal krátky pútavý výklad s povzbudením k vernosti vo viere br. Mészáros.

Našu návštevu na Habánskom dni vo Veľkých Levároch sme dohodli už aj pre budúci rok.

Nie sú to len historické fakty, ale aj duchovná inšpirácia pre nás, priamo na miestach, kde viedli svoje boje viery, s nasadením vlastného života, naši krsteneckí predchodcovia, aby sme v našich zápasoch verne obstáli aj my.

Ak máte príležitosť, prídeť sa inšpirovať a pozývame vás aj na účasť v r. 2022.

Ján Szöllősi,
Historická komisia BJB

Obsah

Spomienka na habánov na Záhorí.....	2
Nás každodenní oděv.....	3
Vyzleč svár a závist – obleč si hotovosť k evanjeliu pokoja a štít viery.....	4
Žije v nás Kristus.....	5
Dokonalý pokoj.....	6
Rád lepší nálepky?	
Dary jsou rozmanité	
Jedno potrebné v 21. storočí – z referátov na Konferencii sestier BJB 2021.....	7
Princezná a šašo.....	9
Baptisti pri zakladaní obce Miloslavov / 3. časť – Život mladého zboru.....	10
Péče o sirotky a vdovy v souženích jejich – 100 rokov Spolku RODINA.....	12
Rozhovor s kazateľom – Darko Kraljik.....	13
Sám voják v boji neobstojí.....	14
Je čas vypočutých modlitieb.....	15
Vděční lidé jsou šťastní.....	16
Závist príináší smutek	
Duševné zdravie v cirkvi.....	17
...s psychológom S. Masarikom / 4. časť	
Vylejme svou hořkost	
Tvoje modlitby a tvoja spravodlivosť prišli pred Boha / Cesta do Izraela, 11.....	18
Čo je to zmierenie?	
Šťastie.....	19
Predplatné časopisu Rozsiveč 2022	
Inzerce	
Témata/ témy čísel časopisu 2022	
A. Ondrusková: Pán volá.....	20

rozsiveč • rozsévač Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Predsedca Redakčnej rady: Ján Szöllősi
Šéfredaktorka: Marie Horáčková
Redakčná rada: S. Baláz, D. Jerskárová, M. Jersák, L. Podobná, E. Pribulová, T. Balcová
Koncepcia časopisu: Ján Boggero / od roku 2014
 Komplexné grafické a realizačné spracovanie časopísov: A. Vrana
Jazyková a redakčná úprava: J. Čihová, M. Horáčková, E. Pribulová

Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súlovska 2, 821 05 Bratislava, tel. +421 903 311 822 E-mail: rozsivevac@baptist.sk

Vychádzka 11-krát do roka.

Cena výtlačku: Odberatelia v SR: predplatné 18,- € na rok

(cena jedného výtlačku 1,64 €) + poštovné.

Poštovné - zbyty: 3,- € za kus a rok,

jednotlivci:

cena výtlačku 1,64 € + 5,50 € poštovné za kus a rok.

Odberatelia v ČR: predplatné 48,- € na rok

(cena jedného výtisku 44,- Kč) + poštovné.

Poštovné - zbyty: 102,- Kč na kus a rok,

jednotlivci:

cena výtisku 44,- Kč + 25,- Kč poštovné za kus a rok.

Odbor v zahraničí: predplatné 18,- €, aktuálne poštovné 29,- €.

SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napísať meno odberateľa. Var. symbol: 888, **ČR:** Česká spořitelna Praha, č.ú. 6312309/0800, var. symbol 911 840

Platby zo zahraničia: Názov účtu: Rozsiveč – časopis

Br. jed. baptistov Súlovska 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.:

GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120

Objednávky: **ČR:** BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4; **SR:** Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súlovska 2, 821 05 Bratislava

Uzávierka obsahu čísla 11/2021: 7. 10. 2021

Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava

SSN 02316919 – MK SR 699/92

Poznámka: Zveřejněné články nemusejí vyjadřovat názor redakce.

Všechny články procházejí posouzením Redakční rady a ne všechny jsou uveřejněny.

Marie Horáčková

Tématem Rozsévače v letošním roce je oblékaní. Když jsme na začátku roku uváděli do pohybu biblické verše, zařazené do jednotlivých měsíců, nemohla jsem ani domyslet, kam až nás Pán Bůh v tomto tématu povede, co nám připomene, co vytkne, co poradí.

Věnovali jsme se charakteru člověka a dále jeho každodennímu oblečení nejen těla, ale hlavně duše.

Vydání, které držíte v ruce, se věnuje oblečení k pohotové službě evangelia pokoje, to je naše obuv a štít víry, který je potřeba mít stále před sebou. Nikdy nezapomenu na chvíle na začátku mé víry v Ježíše Krista, kdy mi jedna sestra poradila, abych si dobře přečetla list Efezským, zvláště jeho šestou kapitolu.

Dodnes jsem jí za to vděčná, protože zde se jedná o nás každodenní oděv, jak by měl vypadat. Na shromázděních jsem také slyšela mnohé rady bratrí kazatelů, kteří podrobne

probírali jednotlivé verše šesté kapitoly, a toto Slovo se mi hluboce vrylo do paměti. Uvědomila jsem si, že bez Boží zbroje jsem naprosto „vyřízená“.

Postupně jsem se zabývala tím, co pro mě osobně zmíněné verše znamenají, co mi říkají a jak mi mohou pomoci v mých trápeních a bolestech. Dnes žijeme v době, kdy si můžeme dovolit ráno otevřít skříň a obléci si šaty v barvě, na kterou máme zrovna náladu. Ne tak je to s Božím oblečením. Tady žádné nálady neplatí. Pokud chceme přežít v tomto porušeném světě, nutně si musíme obléct Boží výzbroj, jak

Náš každodenní oděv

nám ji popisuje 6. kapitola listu Efezským. Je to výzbroj proti zlému, vládci tohoto světa. Pokud zapomeneme na štít víry, padnou na nás střely nepřitele a to znamená v přímém boji smrt. Sami nebudeme moci uhasit ohnivé střely toho zlého. Jestliže zapomeneme na obutí k pohotové službě evangelia pokoje, nebudeme připraveni posloužit na místě, kam nás Pán pošle. Zklameme tím sami sebe i Pána Boha a večer si budeme vycítat, co jsme neudělali.

Díky Pánu Ježíši Kristu nemusíme usínat v podobném rozpoložení, ale můžeme to vše odevzdat do Jeho rukou a získat tak zpět pokoj, který jsme měli dřív. Co jsme si oblékli dnes ráno?

Pán Bůh mě upozorňuje na můj výběr a odpovídá pokojně na moje obavy či smutky. Pomáhá mi dostat se k Němu blíž a tam zahlednout nebo zaslechnout Jeho vůli. Vede mě k Jeho síle, Jeho veliké moci, k Jeho moudrosti. Ukazuje mi, jak mohu překonat den zlý, postavit se na odpor, všechno překonat a obstát. Radí mi, abych každý den vzala na sebe plnou Boží zbroj. Nejen to, co si sama vyberu. Jen tak mohu obstát, opášana kolem beder Pravdou (Pán Ježíš). Přede mnou nestojí lidští nepřátelé, ale mocnosti zla. Síly, které ovládají tento věk tmy.

**Proto nebudte nerozumní,
ale hleďte pochopit,
co je vůle Páně (Ef. 5,17).**

Na to jsem bez Pána Ježíše slabá.

Denně Mu děkuji, že je stále vedle mne, za Jeho věrnost a milost. Náš protivník si totiž používá lidi, kteří jsou ochotni jej poslechnout. Proto nás Boží slovo nabádá k poslušnosti. V Ef. 5, 17 si čteme slova: „Proto nebudte nerozumní, ale hleďte pochopit, co je vůle Páně.“

Biblický šatník kresťana

Každodenné oblečenie

Vyzleč svár a závist – obleč si hotovosť k evanjeliu pokoja a štít viery

Starozákonný text:

„Zvrátený človek vyvoláva svár a ohovárač rozlučuje priateľov“
(Pr 16, 28).

„Závistlivec sa ženie za majetkom, nevie však, že aj na neho príde núdza“
(Pr 28, 22).

Starozákonný text:

„Proradný človek vyvoláva sváry a klevetník rozlučuje dôvberné priateľe“
(Pr 16, 28).

„Závistivec se honí za majetkom a neví, že na nej príde nedostatek“
(Pr 28, 22).

Novozákonný text:

„A obujte si na nohy pripravenosť na ohlasovanie evanjelia pokoja. Nadovšetko uchopte štít viery, ktorým môžete uhasiť všetky ohnivé šípy toho Zlého“ (Ef 6, 15 – 16).

Novozákonný text:

Stújte tedy obutí k pohotové službě evangeliu pokoja a vždycky se štítom víry, jímž byste uhasili všechny ohnivé strelky toho Zlého“ (Ef 6, 15–16).

Obě jmenované negativné vlastnosti svár a závist spolu velmi úzce souvisejí. Svár obzvlášť nebere na vedomí zájmy a potreby druhého človeka.

Snaží se za každou cenu prosadit svou pravdu, to, co je podľa nej správné. A útočí. Vybere si „oběť“, ktoré se neustále posmívá, dělá, akože vtipkuje. Dělá to rád a dlouhodobě, takže svár je v domě prítomen každý den. Proto Boží slovo radí: „Vyzneň posměvače a odejde i svár“ (Př 22, 10) – pokud to jde. Svárlivý človek si málodky sedne s druhými ke „kulatému stolu“, aby rešil sporné veci společne s druhými. Většinou si nesedne vůbec. Jen chodí stále dokola a dělá nedůležité úkony, jen aby nemusel priblížiť svoje selhání. S tím má problém.

Nejeden manžel si svár používá k odúvodnení k útěku, aby nemusel vysvetlovať svoje nevhodné chování. A naopak svárlivá manželka může manžela stále popouzet. Jak je Boží slovo pravdivé a nic nezakrývá, jak otevřeně mluví o lidských povahách. „Lépe je bydlet na střeše v koutku než se svárlivou ženou ve společném domě“ (Př 21, 9). O závistivých lidech se ne nadarmo říká „je zelený závisti“. Závist bere barvu pleti, křiví oblijej, takový človek je plný vzteků a nemůže se uklidnit. Takoví lidé jsou k politování. Kdyby jen tušili, že vysvobození mají na dosah. Jen Pán Ježíš je může z tohoto otoctví vysvobodit.

Co s tím dnes?

„Proradný človek vyvoláva sváry a klevetník rozlučuje dôvberné priateľe“ (Pr 16, 28).

„Závistivec se honí za majetkom a neví, že na nej príde nedostatek“ (Pr 28, 22).

Není jisté, kdy byly jmenované verše napsány, ale jisté je, že už tehdy uměl autor přesně popsat situace, které vyvolával proradný, lépe řečeno zvrácený človek. Jeho neustálé posměšné poznámky ničily a i dnes soustavně ničí druhého člověka, nevedou ani dnes k ničemu dobrému. Jeho „oběť“ je neustále zraňována a to vede ke sváru až už v rodině, nebo v pracovním kolektivu. Jak z toho ven? A co klevetník – pomlouvač? Tam řekne o druhém to, tam zas ono a už se šíří pomluvy, tedy nepřesné věci o druhém člověku. Vidíme, že ani pomluvy nejsou dnes nic nového. A závistivec? Dnešní reklamy ve sdělovacích prostředcích přímo vybízejí k tomu, aby lidé stále jen kupovali, srovnávali se s druhými, jen aby měli všechno to, co má soused. K čemu to všechno vede? Kdo má z toho radost? Ano, ten Zlý si mne ruce. A proto oblečme i dnes plnou Boží zbroj od hlavy až k patě. Jen tak můžeme obstát. A sílu hledejme u Pána. I moudrost, abychom věděli, jak s tím naložit. Poprosme Pána Ježíše, aby nás vedl. On rozumí našim trápením a bolestem. Jen On nám může vrátit do srdce vděčnost a pokoj, abychom mohli v klidu žít, pracovat a sloužit Mu všude, kam nás pošle. Svlečme tedy ze sebe svárlivosť a závistivosť a oblečme si hotovost evangeliu pokoja. Pán má pro nás připraveno něco nového, lepšího. Odevzdejme se Mu proto cele a bez výhrad.

„Kdo střeží svá ústa a jazyk, střeží svou duši před soužením“ (Př 21, 23).

Žije v nás Kristus

Odkiaľ pochádza svár a závist? Ako spolu súvisia? Môžeme sa ich zbaviť? Biblia je plná odpovedí! Ó, aký v nej máme vzácný zdroj poznania! Pravého poznania, ktoré na rozdiel od toho ľudského – povrchného, odkrýva skutočné pravdy nášho Stvoriteľa, ktorý najlepšie pozná srdce človeka – svoje dielo.

On pozná aj to, akému nebezpečenstvu je vystavené naše srdce, a dáva nám správne usmernenie, aby sme – vyslobodení z moci diabla naším drahým Spasiteľom, nedávali viac miesto diablu – ani sváru a závisti, ale Duchu Božiemu, aby nás plnil Boží pokoj a Božia viera.

Biblia na viacerých miestach uvádzá závist a svár ako dvojicu, akoby išli ruka v ruke: „Kráčajme slušne ako vo dne... nie v hákach a závisti“ (R 13, 13).

„Či nie ste vari telesní a nekonáte privelične ľudsky, keď vládne medzi vami závist a svár?“ (1K 3, 3) „Ale ak máte horkú závist a svár vo svojom srdci, nechválte sa a neluhajte proti pravde. Lebo kde je závist a svár, tam je aj nepokoj a každá zlá vec“ (Jk 3, 14; 16, Roh.).

Svár a závist si vyžaduje dvoch. Už z toho vidíme, že ide o záležitosť vzťahu. Závist je podnecovaná neprajnosťou, porovnaním sa, pocitom krivdy alebo potrebou sa vychvalovať. V prvom štádiu je závist skrytá v srdci (v myšlienkach), nemusíme o nej vedieť. Neskôr môže vyústiť do viditeľnej formy, až do nenávisti. Jej prejavy sú často nepochopiteľné, kým neodhalíme, že sú spôsobené závistou. Klúčom na prekonanie závisti je viera, že Boh rozdeľuje dary a požehnanie tak, ako On uzná za dobré. Keď On je mojím Pastierom, nič mi nechyba (Ž 23, 1), bez ohľadu na to, aké mám postavenie, majetok či vplyv. Ak som naopak tým, komu iní závidia, potrebujem zotrvať v Božom pokoji a ochotne slúžiť tým, čo mám. Niekedy závidíme v dobre – máme túžbu byť ako druhý, napr. mať jeho povahu, schopnosti, výsledky, pričom v našom srdci nevzniká žiadna zlá myšlienka proti danému človeku. Môžeme ho vnímať ako nás vzor.

Svár alebo neznašanlivosť je naproti tomu jednoznačne negatívny a škodlivý prejav, spravidla veľmi výrazne viditeľný navonok, ale paradoxne málokto cíti vinu za to, že sa s niekým pohádal. Ešte možno vtedy, keď vypustí z úst nejaké neprimerané slovo – „strelu vysokého kalibru“, čo ho neskôr mrzí, ale inak zvykneme svár zláhčovať a nazývať ho obyčajnou „výmenou názorov“. Zvíťazíť v slovnej prestrelke, presadiť svoj názor, presvedčiť iných o „pravde“ považujeme dokonca za svoj ciel. Zlé dôsledky sváru sa však dostavia, a to často aj v tom, že s človekom, s ktorým sme sa pohádali, prestaneme komunikó-

vať, prípadne ho ešte začneme ohovárať. To svedčí o tom, že nám predsa len nešlo iba o vyjadrenie svojho názoru, ale považujeme toho druhého (alebo on nás) za „protivníka“ a chceme, aby nám išiel z cesty, bud preto, lebo nechceme prijať jeho názor, alebo preto, že sme ním vo svojom srdci pohrdli a nečakáme, že by pre nás mohol byť v živote ešte nejakým prínosom.

Ako veľmi sa mylíme, keď si myslíme, že nejakého človeka nám Pán dal do života zbytočne. Naopak, Boh nás vyučuje a dáva lepšie poznáť pravdu tým, že nám dáva do cesty ľudí, ktorí vidia veci z iného pohľadu. Páchame škodu na Božom diele, keď namiesto toho, aby sme sa ich pohľadu snažili porozumieť, pohádame sa s nimi, následne sa im vyhýbame, a potom nosíme v srdci bolest či hnev. V tejto súvislosti mi prišiel na myseľ výrok Barucha Spinozu (holandského filozofa židovského pôvodu): „Nie plakať, nie hnevať sa – ale pochopit.“

Je pravdepodobné, že väčšina svárov vzniká z nedorozumenia, domýšľavosti alebo nepochopenia zmýšľania človeka odlišného typu (cholerik, sangvinik, flegmatik, melancholik), a teda k nim dochádza úplne zbytočne. Preto by sme sa mali každý oboznámiť s typológiou človeka aspoň na základnej úrovni, a vynheme sa väčšine sporov. Môžeme si však všimnúť, že **pre niektorých ľudí je hádanie sa životným štýlom. Hádajú sa tak nejako zo zvyku**, a ani nejde o to, čo chcú dosiahnuť, jednoducho potrebujú tento adrenalín k životu. Iní si potrebujú dokázať prevahu, počúvať samých seba a podobne.

V biblických Prísloviach nachádzame svár u ľudí, ktorí majú tieto vlastnosti: nanič-hodníci, podliaci – vykračujúci s falosnosťou v ústach (Pr 6, 12 – 15), zvrátení – ohovárači (Pr 16, 28), vznetliví (Pr 15, 18), klebetníci (Pr 26, 20), chamtivci (Pr 28, 25), hnevliví (Pr 29, 22), a tiež ako dôsledok nenávisti (Pr 10, 12) a pýchy (Pr 13, 10).

Niekedy spomínané prejavy zláhčujeme a hovoríme si: „Ved je to ľudské.“ Keď si však prečítame verše z Rim 2, 6 – 8, musíme pripustiť, že vec je oveľa vážnejšia: „Ale podľa svojej tvrdosti a nekájúceho srdca hromadíš sebe hnev na deň hnevu a zjavenia spravodlivého súdenia Boha, ktorý odplatí jednému každému podľa jeho skutkov, a sice tým, ktorí v **trpežlivosti dobrého skutku** hľadajú slávu a čest a neporusiteľnosť – večným životom, a **svárlivým a tým, ktorí neposlúchajú pravdy, ale poslúchajú nepravosť**, bude prchlivosť a hnev.“ (Roh.) „On odplatí každému podľa jeho skutkov. Tém, kteří **vytrvalosťí v dobrém jednání** hľadají ne-pomíjajúci slávu a čest, dá život včetný. Ty

však, kteří **prosazují sebe, odpírají pravdu a podlélají nepravosti**, očekáva hněv a trest.“ (český ekum. preklad)

Porovnaním týchto prekladov nám Božie slovo naznačuje, že svárlivosť je inými slovami presadzovanie seba a súvisí s nepo-slušnosťou pravde.

Kto sa „nepridržiava zdravých slov nášho Pána Ježiša ani učenia pravej zbožnosti, je namyslený, ničomu nerozumie a chorobne rád sa škriepi a háda.

Z toho vzniká závist, svár, rúhania, upodozrievanie, vzájomné nezhody ľudí, ktorí majú zvrátenú mysel“ (1Tim 6, 3 – 5).

Áno, aj toto sa, žiaľ, nachádza v cirkvi. V korintskom zbore ap. Pavel odhaluje za závistou a svárom duchovnú nedospelost, telesnosť, príslušnosť k svetu, príliš ľudské konanie (v českom ekumenickom preklade „myslení jen po lidsku“) (1K 3, 1 – 3). **Závist a svár sú typické pre svet, ale vôbec nepatria k duchovnej výbave** (šatníku) **Božích detí (Rim 13, 13).**

Duchovne nedospelí si viac všímajú ľudí ako Boha, zaoberajú sa ľudskými názormi, výkonnimi, schopnosťami, a odtiaľ je len krôčik k porovnávaniu, vyzdvihovaniu jedného človeka nad iného, ako sa to stalo v Korinte (1K 3). To viedie k závisti a sváru (roztržkám). Ako východisko tu Pavel odporúča upriamiť pozornosť od ľudí na Boha, pretože v skutočnosti koná Boh a ľudia sú „len“ Boží spolupracovníci. Dopúšťame sa nemalých škôd na Bozej roli a Bozej stavbe, keď súperíme medzi sebou, namiesto toho, aby sme spolupracovali.

Kresťania, máme za cieľ duchovne dospiť v Krista, teda byť duchovní (plnení Duchom Svätým), a nie telesní (ľudskí).

Ved sme zomreli s Kristom, boli sme **znovuzrození z Ducha Božieho a nežijeme už svoje „ja“, ale žije v nás Kristus.** Preto sa doňho musíme obliekať. **Učiť sa od Noho, ktorý je tichý a pokorný srdcom.**

Prijímať v **tichosti** zasiate Slovo, ktoré nás buduje, dáva duchovný vzrasť. Potrebujeme prijímať aj tvrdý pokrm zahŕňajúci napomenutia, slovo Pravdy, ktoré rozdeľuje dušu od ducha a rozsudzuje túžby a úmysly srdca (Hb 4, 12). Slovo, ktoré sa možno dlhšie a ľažšie trávi, ale ktoré naše srdce potrebuje. Nebudť tým, kto ho nemôže zniest, kto sa proti nemu búri, vybuchuje, uráža sa, protestuje, vede spory, znevažuje. Uč sa počúvať. Nielen ušami, ale srdcom.

Úvahy k téme...

Upadnúť do sváru či závisti je veľmi jednoduché. Staci sa zachovať ľudsky – podľa starej prirodzenosti.

Naopak, odolať tomuto pokušeniu je veľmi ťažké. Zostať ticho, modliť sa za Božiu múdrost ako reagovať, a potom premáhať zlé dobrým – vyrieť dobré slovo alebo urobiť krok k pokoju, vyžaduje plnosť Svätého Ducha a pripravenosť. Potrebujeme chodiť odetí v duchovnej výzbroji, nie začať si ju obliekať až potom, ako sa už boj začal. Z duchovnej výzbroje spomeniem v tejto súvislosti štiť viery a obuv pripravenosti na ohlasovanie evanjelia pokoja. Za každých okolností však musíme mať oblečenú celú výzbroj!

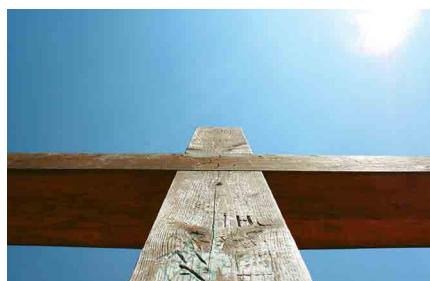
Štiť viery nám pomôže nedať sa vyprovokovať, lebo ním odrazíme šípy nepriateľa vo forme uštipačných poznámok, dvozemyselných rečí, ohovárania, klamstva, falosných obvinení i žiadostí, aby nás nezapálili a nevtiahli do väsne sváru a závisti. Aj myšlienky vo vlastnom srdci plodiacie závist a svärv môžeme vypudit, keď veríme, že nás život je závislý od nášho dobrého Pastiera, Pána Ježiša, a každého Božieho, nie ľudského slova.

Obuv pripravenosti na ohlasovanie evanjelia pokoja nám pomôže ako druhý krok. Chodenie v obuvi pokoja sa vyznačuje trpežlivosťou. Povedie nás k pokusom o zmierenie sa s protivníkom, kým sme ešte spolu na ceste. „Vznetlivý človek vysolá zvadu, zatial čo trpežlivý spor utišuje“ (Pr 15, 18). V Biblia máme zaslúbenie: „Ovoce spravedlnosti sklidí u Boha ti, kdo rozsévají pokoj“ (Jk 3, 18 – český ekum. preklad), nie tí, ktorí sa hádajú.

Pán Ježiš je najlepším príkladom toho, že cesta k pokoju je Láska. Láska svedčí o pravde, ale aj obetuje seba, odpúšťa, prijíma obmedzenia, a v konečnom dôsledku vedie k pokoju. Zažila to aj matka, ktorá sa súdila o svoje dieťa pre závist a klamstvo inej ženy (1Krl 3, 16 – 28). Kráľ Šalamún, ktorý ich rozsudzoval, mal múdrost zhora, preto ho láska, ktorú videl u pravej matky, priviedla na stopu pravde. Láska, ktorá sa dokáže vzdať toho, čo jej patrí, zachraňuje životy iných.

Prajem nám všetkým, ktorí žijeme v Božom kráľovstve, aby sme sa zasadzovali za jeho záujmy tak, aby sme vňom nenarobili viac škody ako osahu. Nech vás Pán vede v múdrosti zhora, ktorá je pokoja-milovná (Jk 3, 17).

Andrea Balážová

Dokonalý pokoj

„*A nádej nezahanbuje, lebo Božia láska je rozliata v našich srdciach skrze Ducha Svätého, ktorého sme dostali*“
(Rim 5, 5).

Ked' som pred rokmi cestoval do Európy, aby som tam zvestoval Ježiša Krista, s radostou som sa plavil cez oceán a vychutnával si päť dní relatívneho pokoja na lodi. Pri jednej z plavieb ma kapitán lode vzal dolu, aby som si prezrel lodný gyroskop. „Ked' je more nepokojné,“ vysvetľoval, „gyroskop nám pomáha udržať loď v rovnováhe. Aj keď vlny dosiahnu enormné rozmery, gyroskop pomáha plavidlo stabilizovať a udržať vysokú úroveň rovnováhy.“ Ako som počúval jeho výklad, napadlo mi, že gyroskop je podobný Svätému Duchu v našich srdciach. Aj keď sa nám životné búrky budú valiť cez hlavu, aj keď sa nepriateľ satan priženie ako povodeň alebo nás zaplavia vlny zármutku, utrpenia, pokušenia a skúšok, naša duša sa bude držať v rovnováhe a v dokonalom pokoji, lebo Svätý Duch prebýva v našich srdciach, pretože ty i ja sme chrámom Svätého Ducha. On nás utešuje a uistuje, že Božie zasľubenia sú pravdivé a Boh je vždy pri nás.

B. Graham,
Nádej pre každý deň

Rád lepíš nálepky?

„*Nesúdte a nebudeťe súdení; nepotupujte a nebudeťe potupení; odpúšťajte a bude aj vám odpustené*“
(Lukáš 6, 37).

„*Nesúdte podľa zovňajška, ale súdte spravodivo*“
(Ján 7, 24).

Stále sa to učím – nesúdiť druhých. A stále v tom zlyhávam. Problém je, že nemôžem vedieť, ako na tom ten druhý je, prečo sa správa tak, ako sa správa, prečo robí to, čo robí, prečo hovorí to, čo hovorí...

A predsa ho hned ľahko onálepkujem ako podvodníka, klamára, záletníka, karieristu, sebca, márnivého alebo namysleného... Boh však nikomu z nás nedáva nejaké nálepky. To len my si dovolíme povedať o niekom, že sa iba predvádzza, a pritom sa len možno snaží, aby sme si ho vôbec všimli, alebo sa tvrdo vyjadriť o nejakej žene, že je určite karieristka, ale len Boh vidí, že už roky túži po dieťatku, ktoré jej nebolo doteraz dané... Alebo niekoho iného rýchlo označíme za luhára, no len Boh vidí, že dotyčný človek vyrastal v prostredí, v ktorom bola lož často jediným záchranným lanom...

Či azda inú ženu bezmyšlienkovite nazveme márnivou, a ona sa pritom len vnútorme trápi dávnou traumou, ktorú zakrýva prehnanou starostlivosťou o svoj zovňajšok. A mohli by sme pokračovať ďalej, no isto máte každý vlastné skúsenosti.

Boh však vidí všetko, vidí, čo je v každom jednom z nás. Lenže On nikoho neposudzuje, neodsudzuje a nenálepkuje. Všíma si všetko, pozná všetky súvislosti nášho života. A keď k nemu prichádzame a chceme naozaj zostať v Jeho prítomnosti, dokáže z našich sŕdc odstrániť aj všetky predstupy, aby sme mohli vidieť seba aj druhých Jeho očami – a mohli sa tak stať tou najlepšou verziou samého seba. A to už potom bude niečo úplne iné.

Prevzaté z BTM

Dary jsou rozmanité

„*Dary jsou sice rozmanité, ale je pouze jeden Duch. A jsou rozličné služby, ale je pouze jeden Pán. A jsou různé mimořádné sily, ale je pouze jeden Bůh. On to všechno ve všech působí. Ty projevy Ducha jsou však dány každému k tomu, aby mohl být užitečný*“
(1K 12, 4–7).

Šikovnější jsou nám dáváni za příklad

Od malička jsme vedeni k tomu, abychom se porovnávali s druhými. Šikovnější, úspěšnější a hodnenejší vrstevníci nám jsou dáváni za příklad. Známky ve škole dávají vzájemnému srovnání zdání objektivity. Náš výkon je hodnocen podľa toho, kolik lidí jsme předhonili.

Každý z nás je originál

Srovnávaní ale nebude v úvahu naši jedinečnosť. Bůh stvôrili každého ako originál, obdaroval nás jedinečnou kombináciu schopností a darů (talentů), zve nás k rozličným úkolom a službám. Právě v nich sa mohou naše dary naplno rozvinout, prejvit se a priniesť užitek.

Objevovat to, čím Bůh vybavil právě a jen mne

Naše hodnota tedy není v tom, jak vyjdeme ze srovnania s niekym iným. Bůh si libuje v rozmanitosti. Nemusíš se tedy s nikým srovnávať. Dôležitejší je objevovať dary, ktoré ti Duch svätý uděľil, a používať je ke spoločnému prospěchu. To vede k poznaniu, kdo jsem a k čemu tu jsem, a dáva našemu životu smysl.

P.S.

Jedno potrebné v 21. storočí

Z referátov sestry a bratra Hanesovcov...

Ježiš – Pán Márie a Marty a mňa (Lukáš 10, 38 – 42)

Téma konferencie Čo je potrebné v 21. storočí? je „atómová“ téma. Kto je schopný na ňu odpovedať? Kto vie, čo je potrebné v 21. storočí?

Sme kresťania, Boh je jeden, teda platí príkaz: *Milovať budeš Boha...*, takže v tomto zmysle je odpoveď jednoduchá. Ale časy sa menia a to, ako sa napĺňalo „*hľadať to jedno potrebné*“ v časoch Pána Ježiša a ako hľadáme to „*jedno potrebné*“ dnes, môže byť závažne odlišné, a preto je to zároveň tázkej. Prečítajme si na úvod text Lukáš 10, 38 – 42.

Skúsmo ho čítať, ako by sme ho čítili prvýkrát. Všimnime si pozvanie Ježiša do jednej izraelskej domácnosti. Je opísané takým spôsobom, ktorý akoby chcel priam vyvolať otázku u každom z nás: Tak čo je to jedno potrebné?

Na úvod treba povedať dve veci. Text Lukáš 10, 38 – 42 nie je adresovaný len ženám, a teda ani slová Pána Ježiša „Jedno je potrebné“ nie sú adresované len ženám.

Môžeme spomenúť napríklad 6. kapitolu Skutkov, kde apoštoli riešia diakoniu. Jeden z prvých diakonov bol prvý martýr a druhý bol veľký evanjelista. Takže nejaké podceňovanie služby diakonie v Biblia vôbec nevidíme u apoštolov a už vôbec nie u Ježiša. Druhá poznámka sa týka otázky rozdelovania či polarizovania ľudí: Budť si prakticky zameraný – ako Marta, alebo máš meditávitne či spirituálne zameranie života – ako Mária. Toto rozdelovanie ľudí na teoretikov, ktorí patria k meditatívnym typom s tendenciou čítať Bibliu, modliť sa, uvažovať skôr v imaginatívnej sfére, a na praktikov, ktorí vidia utrpenie ľudí, potrebu fyzickej pomoci a pomáhajú, navštievujú v nemocnici, vedia opraviť budovu a zorganizovať brigádu, je veľmi nebezpečné. Je nebezpečné priprustiť

v cirkvi myslenie: „Tí špekulanti, keby už konečne niečo začali robiť,“ a na druhej strane: „Tí praktici, keby už konečne začali rozmyšľať a nechodili stále v tých svojich vychodeňských koľajach.“

Tento text poukazuje na základe situácie zo života Marty a Márie, kto je Ježiš. Nie je to teda text o takejto polarizácii. Nechce ukázať, že určitý typ ľudí má celú pravdu. V tomto prípade nemôžeme povedať, čo bolo dôležitejšie, pretože – ako vidíme na iných miestach Písma – obidve veci, aj počúvanie, aj služba iným, boli dôležité. Ježiš rozhoduje, čo kedy nastáva.

Tento text je o Ježišovi a v tomto svetle sa dá vidieť, v čom spočíva napätie a riešenie pre jednu aj pre druhú, pre Máriu aj pre Martu, aj pre nás, ktorí niekde vo vnútri túžime robiť to, čo Mária, a zároveň si nevieeme prestať robiť starosti o veci, ktoré trápili Martu. Ježiš hovorí o Márii, že si vybraла dobrý podiel. To neznamená, že ten druhý podiel nie je potrebný.

Evanjelista Lukáš píše v tejto desiatej kapitole o Marte ako o „nejakej žene“, ktorá Ježiša prijala do svojho domu a On začal v jej dome učiť. Otvorením domu sa začala Martina služba Ježišovi a Jeho učeníkom. Jej pohostinnosť sa prejavila v tom, že začala pripravovať občerstvenie – robila to, čo sa od nej, tak ako od každej inej izraelskej ženy v tej dobe, očakávalo.

Musíme si uvedomiť, že v tej chvíli, keď Ježiš učil, On rozhodoval, čo sa bude diat. To neznamená, že sa nemalo variť, že sa nemalo spať, že sa nemalo pripravovať nejaké umývanie, či niečo iné. Ale keď Ježiš vstúpi do nejakej praktickej situácie, tak On je Pánom a On rozhoduje, čo sa kedy bude diat.

Zatiaľ čo Marta sa venovala príprave občerstvenia, Mária si sadla k Ježišovým nohám. Čo to znamená sadnúť si k Ježišovým noham? Nie je to len často používaná fráza? Grécky výraz „sadnúť si k noham niekoho“ v Ježišových dobách bol akýsi výraz pre sedenie v školských laviciach – byť učeníkom niekoho. Takisto „Pavol apoštol sedel pri nohách Gamaliela“.

V tej kultúre sa takto vyjadrovalo, že sa u niekoho učíte.

Mária svojím postojom preukázala, že chce byť Ježišovou učeničkou.

Problém Marty bol, že nebola pohltená Ježišom, ale svojou službou Ježišovi.

Služba Jemu ju odviedla od toho jedného potrebného, od samotnej podstaty Ježišovej prítomnosti – nedokázala Ho vnímať ako Pána nad potrebami žaludka. Bola „privľem zaneprádznená“ obsluhou, „priľi ustaraná“

**Česko-slovenská konferencia sestier BJB
Košice – 19. 6. 2021**

(ako hovorí pôvodné grécke slovo v tomto teste).

Marta sa cítila celou situáciou dotknutá. Vedľ slúžila a možno potrebovala aj nejakú pomoc, podporu, pochvalu.

Ludsky chápeme, že sa nahnevala a možno aj tresla hrncami, kym sa v strese obracala v kuchyni. V jej vnútri vrelo napätie z celej situácie, a to nielen zo sestrinho správania. Jej správanie opisuje Lukáš jedným veľmi nebezpečným slovom, ktoré sa vždy prekladá ako „Marta prišla k Ježišovi“.

Toto grécke slovo by však mohlo znamenať, že sa **postavila nad Ježiša** a v skutočnosti ho napomenula, pretože povedala: „Neprekáža ti, čo sa tu deje? Pozri sa! Ja sa tu idem zodrať, vás je tu poriadna hromada, koľko vás tu prišlo, chcete kvalitný obed alebo večeru alebo spať u nás, a moja sestra tu sedí a nič nerobí, len počúva. To je závažná vec.“

Tu je jedno, či to urobila žena alebo muž. Ak napomínam Krista, že neovláda situáciu, tak to je vážny hriech. Ak si myslím, že Kristus je pre teológiu, ale do mojej dielne, do mojej kuchyne, do mojej kúpelne alebo spálne Kristus nepatrí, lebo tam viem JA, čo mám robiť, tak sa veľmi mylím. Má byť Kristus Pánom môjho pracoviska, mojej kuchyne, mojej kúpelne, mojich praktických činností? Je vážnym problémom, ak sa nám zdá, že Ježiš je akýsi vznášajúci sa duch, ktorý sa príliš nehodí pre špinavé veci.

Vedľ kríž bol veľmi špinavý a umývanie nôh bolo tiež veľmi špinavé. Ježiš počas svojho života tu na zemi nevzbudzoval v ľudoch dojem, že je nejaká nadľudská, nadzemská bytosť. Izaiáš hovorí, že keď sme sa na Nego pozreli, tak sa nám vôbec nepáčil.

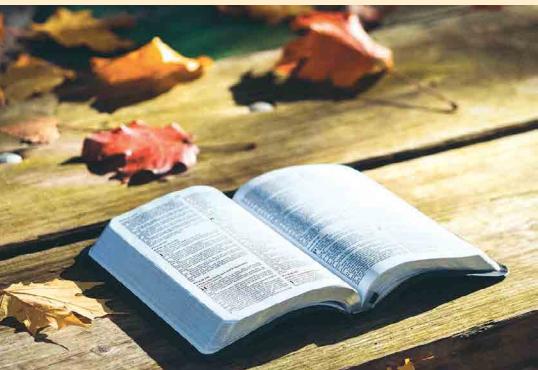
Nemal svätožiaru – to je výmysel nejakých umelcov.

Martu viacerí kritizujú, že bola necitlivá voči Ježišovi. Výrok „*jedno je potrebné*“ je v niektorých dobrých rukopisoch vyjadrený slovami „*málo je potrebné, vlastne len jedno*“.

Stretnutie Ježiša s Máriou a Martou sa udialo v kontexte Jeho onedľho sa končiaceho života na zemi. Tesne predtým niekoľkokrát pripomenal, že ide do Jeruzalema, kde bude trpieť. Vedel, že ide na kríž. Tým „*jedno je potrebné*“ vyadril: Potrebujem vás, spoľočenstvo. Pre mňa nie je dôležité, či toho jedla bude toľko alebo menej, či bude kva-

Z referátov sestry a brata Hanesovcov...

litné alebo menej kvalitné, či to bude zvyšok zo včera alebo to bude čerstvé... či varíš niekoľko chodov... vás potrebujem.

Ježiš Martu len nežne upozorňuje. Bolo by zaujímavé počuť ten hlas: „Marta, Marta.“ Ked poviete dvakrát nejaké meno, tak chcete zdôrazniť: „Zamysli sa nad sebou.“

Povedal jej: „Znepokojuješ sa, staráš sa, zaberáš sa mnohými vecami.“ Jej služba je poznačená starostami, jej vnútro je znepokojené, vyrušené. Takýto postoj k službe je v konflikte s postojom učenictva, ktorý vidíme u Márie.

Dôležité bolo, čo v situácii, tu v texte opísanej, robil Ježiš – Pán sveta.

Z predchádzajúcich aj ďalších kapitol vidíme, že Ježiš nezabúdal na fyzické potreby ľudí a na dôležitosť pohostinnosti. Nechcel odsunúť pohostinnosť na „druhú koľaj“.

V 9. kapitole nasýtil tisíce ľudí; ocenil, že Samaritán sa postaral o fyzické potreby zbitého pocestného.

Nevyhýbal sa praktickej službe. Umýval nohy učenikom, čo bola práca otroka. Ježiš rozhodne nebol na strane teoretikov alebo spirituálov alebo nejakých ľudí, ktorí meditáciu dávajú prednosť pred fyzickou prácou. Problém opísaný Lukášom nie je iba problémom žien. Je to problém nás všetkých, preto sa ponúka otázka: Čo chce robiť Ježiš – Pán v našom živote? Ak máme sklon k spiritualite, tak sa musíme pýtať, kedy ju máme dať bokom a byť praktickí; ak máme sklon a Boží dar pre prax a organizáciu, musíme sa pýtať, kedy je čas, aby sme robili to, čo práve Ježiš chce.

Lebo On je Pánom v každej situácii. Vnímam Ježiša ako toho, kto sa naozaj vyzná vo všetkých týchto veciach, alebo je Ježiš Pánom len v nedelňach zhromaždeniach, kde sa pekne hovorí, kde si vypočujeme pári pekných myšlienok, ale potom keď idem do nemocnice a sedím pri niekom, kto zomiera na rakovinu, tak tam už neviem aplikovať to, že Ježiš je Pánom nad každou situáciou?

Pán Ježiš neodsúdil Martu ani jej pohostinnosť, ani nechcel povedať, že sedíet pri stole – neslúžiť – je lepšie. Začal však pri nej svoju výchovu. Ako to vieme?

Evanjelista Ján zapísal, že Ježiš miloval Martu a jej súrodencov (Ján 11, 5).

Zapísané je aj Martino vyznanie a rozhovor s Pánom Ježišom po smrti a pred vzkriesením jej brata Lazára: „Pane, keby si bol býval tu, nebol by mi brat zomrel.

Ale aj teraz viem, že o čokoľvek by si prosil Boha, Boh ti to dá... *„Ja som uverila, že ty si Kristus, Boží Syn, ktorý mal pribúti na svet“* – Martin vztah k Ježišovi sa neskôr prehľibil a stal sa jej Pánom. Pán Ježiš ju neodsúdil, ale naučil ju, že On je prvý.

Ako vyplýva z exegézy tohto textu, text definuje, **ako zistiť, čo je najdôležitejšie v konkrétnnej situácii**. Ako teda zistiť, čo je najdôležitejšie, čo je to jedno potrebné v situácii, v ktorej sa nachádzam?

Možno to zhrnúť do troch bodov, ktoré by sme si mali zapamätať:

Načasovanie, kedy je môj dar aktuálny, kedy ho mám uplatniť: V tej chvíli bol aktuálny dar Márie a Marta mala čakať, kým Ježiš rozhodne a určí, kedy bude čas na varenie, umývanie, pohostenie. Ježiš vedel, kedy bol vhodný čas aj na tie praktické činnosti. Môžeme sa rozhodnúť, že Mu budeeme dôverovať, že On vie, čo robí.

Miera – ako aplikovať svoj dar v konkrétnej situácii. Robiť veci tak, aby boli presne v tej miere, ako to chce Ježiš, teda bez toho, aby sa spomenulo moje meno, kvalita mojej firmy, veľkosť môjho obdarovania alebo šikovnosti, je azda jedna z najtažších foriem pokory. Prispieť svojím darom, aby to bolo presne pre toho, komu slúžim, a nebolo to o mne. To je tažké, ba skôr nemožné, ale Duch Boží nás vychováva, aby sme dokázali byť ako soľ, ktorá zmizne, ale ju cítit.

Postoj – či to robím s postojom „slúžim Pánovi“, alebo som nervózny a chcem, aby si ma všimli. V prípade Marty nešlo o to, že to, čo robila, nebolo celkovo potrebné alebo bolo menej dôležité.

Ježiš robil na iných miestach presne tie veci, ktoré tu robila Marta. Všetky zamestnania sú rovnako potrebné a každý, kto robí v kráľovstve Božom, tak slúži jednému Pánovi. Či zamietáte alebo kážete, v princípe to má tú istú hodnotu. Rozhodujúci je **postoj**.

To sa niekedy ukazuje na brigádach. Pridem na brigádu do zhromaždenia, do kostola, no prvé sa pýtam: „Kde sú ostatní?“ Čo je to za postoj? Vari som ja sudca ostatných? Ja mám robiť svoju prácu preto, lebo slúžim Pánovi. Boh je sudca a dôležité je, čo mi Kristus povie, keď budem stáť pred Ním.

Načasovanie, miera, postoj – to musí platiť v každej životnej situácii pri Ježišovej požiadavke **Jedno je potrebné**.

Dôležitý je aj spôsob, ako túto požiadavku Pána Ježiša aplikovať do života.

Ako teda aplikovať v živote „Jedno je potrebné“?

Ukážeme na tri oblasti, ktoré sú: **múdrost, viera a láska**.

„Jedno potrebné“ sa prejavuje **v múdrosti**, sústredenosti na jednu „vec“.

Príslovie 1, 7 hovorí, že „počiatkom múdrosti je bázeň Hospodinova“. Ježiš Kristus je uholným kameňom, na ktorom stavíme svoj život. Prvým princípom múdreho života je správne nasmerovať myšlenie na jednu vec. Druhým princípom múdreho, úspešného konania je hľadať a nájsť to jedno dôležité, čo celý život riadi, a podľa toho žiť.

Tu možno uviesť príklad z Komenského posledného životného diela, útlej knižičky *Unum Necessarium – Jedno potrebné*, v ktorej sa Komenský pozerá na celý tento problém z múdroslovného hľadiska. Čiastočne v nej opakuje niektoré myšlienky zo svojho diela *Labyrint sveta* a hovorí o tom, že ľudia veľmi radi robia množstvo rôznych vecí, ale v skutočnosti len málo z nich je dôležitých, a nakoniec, keď ide do tuhého, teda keď ide o život, je potrebná jediná vec, a to je, aký máš vztah s Bohom.

Knihu končí štyrmi výrokmi, štyrmi stupňami múdrosti v životných situáciách.

Prvý je, že: *pokiaľ môžeš, nesústreduj sa na veľa vecí, ale na tie, ktoré ti ulahčujú život*.

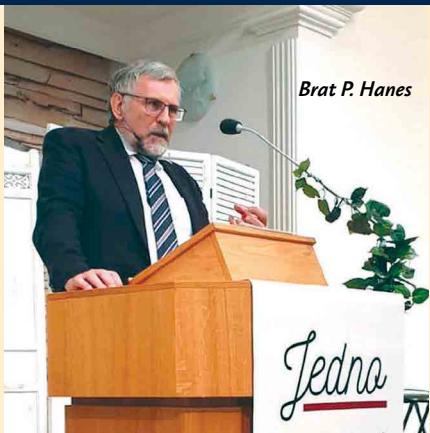
Ak si v tažkej situácii a nemôžeš mať veci, ktoré ti ulahčujú život, tak sa sústred na veci, ktoré *zabezpečujú život*, ktoré nevyhnutne potrebujes. Ak ani tie nemôžeš mať, sústred sa na tie veci, ktoré ti *absolútne dovolia prežiť*. A keď nemôžeš ani prežiť, tak si *zabezpeč vzťah s Bohom*. Podobný múdroslovný prístup k porozumeniu toho, čo je potrebné v našich životoch, môžeme vidieť aj v Starom zákone (napríklad v Prísloviach), a Pán tiež povedal: „*Kto položí ruku na pluh a pozerá sa dozadu* (teda nesústredí sa na to, čo robí), *nie je vhodný do kráľovstva Božieho*“ (Luk 9, 62).

Pre kresťana je v otázke „čo je to jedno potrebné“ ešte dôležitejšia vec ako múdrost, a to je **viera**. Pretože keď chcete robiť to, čo Boh od nás chce pod vedením toho, čo sme hovorili, že teda potrebujem vedieť načasovanie, potrebujem vedieť mieru a postoj, tak iste budeme musieť niečo vyniechať. A zdá sa, že toto *vyniechať* je v 21. storočí – záplava informácií, nádherných možností vidieť, počúvať, cestovať, čítať, stretávať sa.

Toto *vyniechať* je mimoriadne problematické. Pán Ježiš v podobenstve o rozsievacovi (Matús 13, 22) upozorňuje, že zrno môže padnúť do dobréj pôdy, ale ak by sme nepleli a nevyrávali burinu – „denné starosti a omámenie zvodom“, zrno sa zadusí. Vyzerá to tak, že množstvo kresťanov má rádo príliš veľa vecí na to, aby zrno, ktoré Ježiš zasial, rástlo úspešne. Máme príliš veľa záujmov, príliš veľa pekných vecí, nie zlých, tu nejde o hriechy, samozrejme aj hriech je poriadnu burinou, ale môžu to byť dobré veci. Oswald Chambers hovorí, že: „*Najváč-*

Z Konferencie sestier 2021... a myšlienka z rodiny

šíň nepriateľom najlepších vecí nie sú zlé veci, ale dobré veci." Najväčší nepriateľ najlepších vecí sú dobré veci, pretože nemáte pocit, že to je hriech, ktorého sa musíte zbaviť. Takže je nielen múdre zbaviť sa všetkých rozptylujúcich vecí, ale zároveň často potrebujem aj veľkú vieri k tomu, aby som do-kázal veci, ktoré sú dobré a zdá sa mi, že aj ja ich musím robiť, vynechať. Môže to byť – a často je – v očiach ľudí, a možno aj mojich vlastných, bláznivé. Viem, že nezarobím nejaké peniaze, že veľa stratím, okrem peňa-zí možno aj kolegov, partnerov, niekto ma odsúdi, atď.

Je to vyjadrenie viery. Boh to chce. Hľadajte najprv Božie kráľovstvo (jednu vec), Božiu spravodlivosť (jednu vec) a ostatné rizikum. Kresťanský život bez rizika neexistuje. Písmo nám jasne hovorí: „Všetkých, ktorí chcú pobožne žiť v Ježišovi Kristovi, budú prenasledovať.“ Prenasledovanie nemusí byť väze-nie, prenasledovanie môže byť zazeranie tvojho suseda, môže to byt opovrhovanie tvojho kolegu alebo spolužiaka, možno tā nepríjmú niekde do zamestnania, alebo ti znižia plat, alebo nezvýšia plat, atď.

Foriem prenasledovania je množstvo, od ro-diny až po politické prenasledovanie. A ne-myślime si, že niektorá forma je ovela ľahšia. Niektorí ľudia ľahšie znesú skutočné, vážne politické prenasledovanie ako posmech nie-koho, kto im je blízky.

Vyvoliť si „jedno potrebné“ je otázka mûd-rosti, viery, ale najmä otázka **láska**.

To u Márie tak krásne vidíme. Najkrajšie je, že pre lásku k Ježišovi dokonca riskovala

vzťah so sestrou. Je to zrejme tá istá Mária, ktorá v Jánovi v 11. kapitole Ježišovi pomazala nohy aj hlavu a On povedal, že to je pomazanie na Jeho pohreb. Učenika Judáša natoliko nahnevalo, keď Ježiš pripustil také absurdné plytvanie, že Ho išiel hned zradit. Ale nielen Judáš sa napajedil, všetci učenici boli naštvaní. Čo je to za nezmysel? Niečo také drahé na jedného človeka... Ani to nie je nejaká špeciálna príležitosť, len tam sedí. Na čo je to dobré? Mária bola vo svojej láske márnootratná, a to je na tom nádherné. Dokázala odovzdať Ježišovi srdce nielen tým, že sedela pri Jeho nohách, a teda učila sa od Noho, ale bola ochotná Ježišovi vyja-dríť absolútну odovzdanosť, ktorá pohoršila ešte aj Jeho učeníkom.

„Jedno potrebné“ znamená milovať jedného Pána. Znamená to, že nemám dvoch pá-nov, jedného ako zadné vrátka. Ježiš jasne povedal: „Nemôžete mať dvoch Pánov. Bud' jedného budete milovať a druhého nenávidieť, alebo jednému sa odovzdáte (toho budete uznávať) a druhým budete pohrádat“ (Mat 6, 24). Všimnime si, že tam nie je napísané, že to druhé má kresťan nenávidieť. Mamonom má pohrádať. Mária pohrada majetkom, keď išlo o pomazanie Ježiša.

Ježiš v odpovedi na otázku, čo je najväčšie prikázanie, najdôležitejšia vec, ktorú má človek robiť, povedal: „Milovať budeš Pána, svojho Boha, celým svojím srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou. Milovať budeš svojho bližného ako seba samého. Iného väčšieho prikázania ako sú tieto, niet“ (Marek 12, 28 – 31). Túži po jedinom – po našej láske k Nemu, jednému Pánovi, Bohu vesmíru a nášmu Stvoriteľovi a vysloboditeľovi.

Na záver zopakujeme, že ak sme kresťania, tak sme vyznávačmi monoteistického nábo-ženstva – náboženstva, ktoré má jedného jediného Boha.

Čo je teda potrebné v 21. storočí? V 21.storočí, ako vo všetkých storočiach od stvorenia Adama až po príchod Kristov a do vekov na veky vekov, bude „jedno potrebné“ – aby Boh bol Pánom, **absolútym Pánom nad všetkým**.

Nad praktickými, teoretickými, malými aj veľkými vecami. „Jedno potrebné“ je byt schopný vidieť, že keď Ježiš vstúpi do môjho domu, tak je Pánom všetkého a o všetkom roz-hoduje. On rozhoduje, či sa teraz víta, varí, perie alebo či sa teraz sedí a vyučuje, aj keď mi ostatné veci „visia“ a zdá sa mi, že to všetko pôjde dolu vodou; aj keby som mal stratiť dobré meno, pretože to, čo som pri-pravil, nebude kvalitné. Stratím možno zá-kazníkov, lebo to nebude také, ako si oni predstavujú, ale získam Ježiša.

Takže to „jedno potrebné“ je, aby bol Ježiš Pá-nom v našom srdci, v našej myсли a vo všetkých situáciach.

...z referátov hlavných rečníkov konferencie manželov Hanesovcov

Princezná a šašo

Moje deti niekedy povedia také zvláštne veci, že až keď sa nad nimi človek poriadne zamyslí, pochopí ich význam...

Keď som sa rozprávala s Marekom, povedal: „Vieš, výchova je, ako keď niekoho driluješ, aby sa správal určitým spôsobom. A keď to robíš dostatočne dôsledne, aj zo zlého die-táta môžeš vychovať relatívne dobrého dos-pelého človeka.

Vytvoríš takú peknú pozlátku, ale vnútro os-tane také, ako bolo.“ Dosť ma týmto výro-kom naplašil.

Čo tým vlastne chcel povedať? Že je zby-točné vychovávať? Alebo že každá moja snaha zlyhá? Alebo že je to všetko nanič? Potom som sa nad tým poriadne zamyslela. A zistila som, že povedal to, čo som ja slo-vami nevedela vyjadriť. Často počúvam ľudí, ktorí tvrdia, že zo svojich detí chcú vychovať úspešných, rozumných, dobre vychovaných alebo šťastných ľudí. To sú ciele výchovy. A nemusia byť vôbec zlé. A myslím, že na ži-vot na tejto zemi sú aj potrebné. Je dôležité z detí vychovávať ľudí odvážnych, statoč-ných a ochotných obetovať sa. Alebo čo-koľvek považujete za podstatné. Toto však deti nezmení. Nezmení ich vnútro. Nezmení ich identitu, ich srdce.

Je to len, akoby sa človek prezliekol za nie-koho iného. Ako s mojimi dcérami, ktoré sa navliekli do kostýmov a tváriili sa, že sú prin-cezná a šašo. A potom sa čudovali, keď sme ich predsa len oslovili ich vlastnými menami. Samozrejme, my dospelí sa vieme zamasko-vať ovela lepšie. A práve preto často okla-meme aj sami seba. U detí je to zjavné. A tu sa dostávam k tomu, kto môže zmeniť človeka. A tým je Ten, ktorý človeka stvoril. Len Pán Boh môže zmeniť vnútro človeka tak, aby bol „dobrý“ nielen navonok.

Len On môže zasiahnúť do ľudského vnút-ra, do zmýšľania, vôle a srdca, aby bol člo-vek naozaj dobrý. Len On môže premeniť ľudské srdce, ktoré je od podstaty zlé.

Na jednej strane ma to straši a máta: nedo-kážem zo svojich detí vychovať skutočne dobrých ľudí. Na druhej strane ma to oslo-bodzuje k vedomiu, že ak im pomôžem prísť k Bohu, On sám z nich vytvorí niečo nové, niečo dobré. Také, čo by sa mne nikdy nepodarilo. Toto vedomie ma neoberá o snahu deti vychovávať. Nezmení moju úlohu v ich živote. Iba mení môj uhol po-hľadu: **ja mám deti vychovávať v najlepšom vedomí a svedomí a Boh je Ten, ktorý ich môže zmeniť.**

Lýdia Podobná

Baptisti pri zakladaní obce Miloslavov / 3. časť

Život mladého zboru

Život členov miloslavovského zboru v povojnovom období bol zameraný predovšetkým na výstavbu domov, hospodárskych budov a obrábanie pôdy.

Vzájomne si pomáhali, spoločne zakupovali polnohospodárske stroje, ktoré si medzi sebou požičiavali. Ženy sa v dlhých zimných večeroch schádzali po domoch na drianie peria a k ručným prácam.

Nedel'a bola dňom odpočinku a časom pre duchovný život. Postupne vznikal spevácky zbor, hudobný krúžok, združenie mládeže a nedel'ná besiedka. Kázané slovo, spoločné piesne a hudba im dodávali novú silu...

Spätný pohľad do histórie nám nahovára, že všetko nebolo len ideálne a radostné. Prišli aj smutnejšie chvíle, keď sa veľká skupina veriacich začala schádzať samostatne v Alžbetinom Dvore.

Nebolo to pre rozdielny názor na vieru, ale ohľadne miesta, kde by mala stáť modlitebňa. V tom čase väčšina členov bola v Alžbetinom Dvore. Napriek tomu sa obidve skupiny podielali na spoločných misijných aktivitách.

Aby mohli platiť misijného pracovníka, rozhodli sa zakúpiť približne šesť hektárov pôdy a jej spoločným obrábaním získavali potrebné financie. Organizovali v obci verejné slávnosti, ako napr. výročie oslobodenia, Husovu slávnosť, narodeniny tatíčka Masa-ryka, slávnosť sadenia líp.

Pri takýchto príležitostiach poslúžili speváci a hudobníci zboru.

V rokoch 1929 – 1930 sa niekoľko rodín rozhodlo presídliti do Kanady a USA. Oslabilo to nielen cirkevný zbor, ale aj obec. Po ich odchode sa modlitebňa javila ako príliš veľká a zbor väčne uvažoval o jej prebudo-

vaní tak, aby mohla slúžiť aj ako starobinec. K tomu však nedošlo, lebo po „oživujúcej konferencii“ v roku 1932 sa opäť spojili bratia a sestry z obidvoch častí obce.

Mnohí členovia, ktorí sa usídli v nedalekom Hviezdoslavove a v susednom Kvetoslavove sa schádzali k bohoslužbám po domoch a hojne ich navštěvovali kazatelia BJB. Niektorí prichádzali do zhromaždení aj do Miloslavova. Ich dopravným prostriedkom v tom čase bol bicykel, brička či motorka. Neskôr to boli už aj autá...

O duchovnej aktivite svedčí aj fakt, že v priebehu ôsmich rokov sa v zbere konali dve celoštátne konferencie (1927 a 1934), niekoľko krstov v modlitebni aj v Malom Dunaji.

Roky Slovenského štátu a povojnové roky (1938 – 1948)... a neskôr

V roku 1938 slabný rozvoj kolónií a tiež zboru narušila Viedenská arbitráž z 2. novembra 1938, ktorá v dôsledku Mnichovskej dohody (ako súčasť plánu Nemecka rozbit Československo) nadiktovala zmeny československých hraníc v prospech Maďarska. Nová hranica bola tesne za Miloslavovom, a preto sa vysídlovanie netýkalo jej obyvateľov. Omnoho horšie na tom boli obce Hviezdoslavov a Fakov.

Českí kolonisti, vrátane baptistov museli opustiť územie a zanechať tam všetok majetok. Nie všetci sa však po vojne vrátili. Túto citelnú stratu pre miloslavovský zbor znásobilo aj prestahovanie niekoľkých rodín do Kanady a USA. Pre obyvateľov obce, ako aj pre baptistický zbor to bolo obdobie pl-

né zápasov o prežitie. Napriek tomu duchovná práca pokračovala, vďaka novým výzvam, ktoré priniesla druhá vlna pristávajúctva v roku 1946, keď bolo práve zrušené rozhodnutie Viedenskej arbitráže.

Dochádzalo k vzájomnej výmene obyvateľov v rámci medzištátnych dohôd.

Slovenské rodiny z Maďarska, Juhoslávie a tiež reemigranti z Volyne prichádzali do Miloslavova, Hviezdoslavova a Kvetoslavova. Pre zbor baptistov sa začína opäť obdobie rozkvetu.

Vznikli nové kazateľské stanice zboru vo Vydranoch, Dolnom Bare, Dunajskej Stredie, Horných Salibách a v Biskupiciach.

Slováci z Maďarska priniesli aj oživujúci prívok – dychovku, ktorá slúžila pri zhromaždeniach, na pohreboch, ale aj pri rôznych slávnostiah obce.

Toto všetko sa odohrávalo počas pôsobenia kazatela Jána Kešjara. Ako stabilný kazateľ a dobrý pastier pravidelne navštěvoval stanice zboru a presídlenécké zbyty na južnom Slovensku. V povojnovom období v roku 1946 bola v Miloslavove už tretia konferencia. Kazateľ Ján Kešjar svojou rozvážnosťou a tolerantnosťou prispel k tomu, že zbor v Miloslavove prežil aj búrlivé politické udalosti, ktoré nastali po tom, ako komunistický prevrat v roku 1948 chcel tvrdým spôsobom obmedziť alebo zastaviť činnosť všetkých cirkví. V roku 1948 bola na krátke čas zatvorená a zapečatená modlitebňa v Miloslavove. Úradné osoby tiež nariadili prítomnému J. Kvačkovi a Brnovi st., aby na ďalší deň prelepili nápis na štítke modlitebne – **BOH LÁSKA JE.**

Schváleným zákonom v roku 1949 sa cirkev dostala celkom do područia štátnej moci, ktorá vyvíja stupňujúci tlak aj na kazateľov BJB. Kazatelia museli mať štátny súhlas a bol od nich vyžadovaný „slub vernosti“. Každá akcia zboru či návšteva museli byť vopred oznamené a schválené. Aj napriek dodržiavaniu týchto povinností štát zasahoval do života zboru.

Potom prišlo obdobie kolektivizácie, ktoré si pamätajú len tí skôr narodení.

Kolektivizácia zmenila spôsob hospodárenia. Kto sa proti nej postavil, prišiel zväčša o všetko...

Na základe zákona z 23. februára 1949 malo v každej obci vzniknúť družstvo (JRD). S nezáujmom gazdov sa komunistické orgány rozhodli bojovať po svojom – nevyberavým nátlakom. Zlomil odpor sedliakov sa režim snažil aj provokáciemi Štátnej bezpečnosti a následnými zinscenovanými procesmi,

Vzácne fotografie hore pripomínajú brata Juraja Kvačku z obdobia kolektivizácie (vľavo) a brata Vladimíra Krajčího.

A tiež spomienka na brata Jána Kešjara...

ktorých výsledkom boli mnohoročné tresty nútenej práce.

Bohatším, lepšie povedané usilovnejším sedliakom bola v atmosfére politického zastrašovania konfiskovaná a vyvlastňovaná pôda, domáce zvieratá, strojový park a jeho majetok.

Mnohí z nich prišli o všetko vrátane slobody. Obeťou týchto represálií sa stal aj člen miloslavovského zboru Juraj Kvačka.

Ked' sa v roku 1955 podrobil ľažkej operácii, ľažisko práce sa presunulo na niektorých bratov. Zvlášť treba spomenúť **Vladimíra Krajčího** a Juraja Kvačku,

ktorí boli piliermi zboru. Ochotne slúžili slovom, ale aj pri zabezpečovaní hospodárskych potrieb zboru.

Vladimír Krajčí bol účtovník a Juraj Kvačka pokladník zboru. V tomto období sa vracia do Miloslavova mladší brat Jána Kešjara, kazateľ Michal Kešjar. V dôsledku prenasledovania cirkevi bol dva a pol roka vo väzení pre vykonštruovanú protištátnu činnosť. Po rehabilitácii, ked' mu štát obnovil štatút kazateľa, sa aj on zapájal do služby v zbere.

Ján Kešjar sa nestážoval, ale keď sily ubúdali, požiadal ústredie BJB v Prahe o uvoľnenie z kazateľ-

Dobové fotografie na dvojsupe – vľavo: ...po skončení zhromaždenia v Miloslavove v období mladého zboru.

Vpravo hore: ...neskôr, keď bol častým dopravným prostriedkom bicykel či motorka...

Velká skupinová fotografia je z roku 1946 pri príležitosti Celoslovenskej konferencie zborov...

V období rozkvetu bola známa aj dychovka v Dolnom Bare... a prišli roky keď sa do zhromaždenia už chodilo aj v autách... To všetko sú dnes už iba vzácné spomienky z archívov a histórie zborov...

Ked' sa po prepustení pýtal: „Prečo som bol zavretý?“ dostał odpoved, že sa dosťal do náhodného výberu a uväznený bol na výstrahu pre zastrašenie neprajníkov kolektivizácie.

Neustály psychický nátlak na členov cirkevi a tomu ľažká práca poľnohospodára sa negatívne podpísala aj na zdravotnom stave **Jána Kešjara**. V roku 1951 vážne ochorel, ale neprestal slúžiť zboru.

skej služby. Zbor prijal ponuku vedenia cirkevi a v roku 1962 na uvoľnené miesto nastúpil čerstvý absolvent Komenského bohosloveckej fakulty v Prahe.

Ked' prišiel do Miloslavova, kazateľ Kešjar mu povedal: „Ty si môj vysloboditeľ.“ Tým mladým kazateľom bol Vlastimil Pospišil.

V. Malý
(pokračovanie v budúcom čísle)

Péče o sirotky a vdovy v souženích jejich

100 rokov
Spolku RODINA

**V minulom číslе sme vám priniesli
spomienku na Spolok RODINA, ktorý
bol založený v Bernolákove v roku
1921 a pripomíname si tak jeho 100
rokov.**

Tento Spolok vydával časopis pod názvom **Cisté náboženstvo**, ktorý slúžil na domácu a zahraničnú propagáciu RODINY.

Vychádzal najmenej štyrikrát do roka v rokoch 1936 – 1946 a jeho redaktorom bol zakladateľ RODINY Adam Strapoň. Uverejňovali v ňom všetky informácie o dobročinnej práci našej Jednoty a spolku RODINA. Našli ste tu správy hospodárskeho výboru, sirotského výboru, zápisnice Valných zhromaždení, ale aj presný zoznam darcov a darov na chod sirotinca ... (fotodokumenty zo stránok časopisu...), neskôr i starobinca, fotografie, rôzne svedectvá, oznámenia a inzeráty.

Dnes vám prinášame jeden prepis článku Dr. Josefa Hovorku (otca br. Juraja Hovorku), o jeho chápaní cistého náboženstva...

Článok vyšiel v časopise Cisté náboženství, asi v roku 1936. Autor: Dr. Josef Hovorka

„Pravá a čistá zbožnosť pred Bohem a Otcom znamená pamatovať na vdovy a sirotky v jejich soužení a chrániť se pred poskurnou světa“ (Jk 1, 27).

Na sociálnu stránku cistého náboženství, t. j. na péci o sirotky a vdovy v souženích jejich, bylo již na jiných místech této brožurky dos-

ti poukázanó. Avšak čisté náboženství má širší obsah, a protože brožurka nese hojnejší nadpis, podávame čtenáři v ďalších rádcích několik námietok k premyšľeni.

„Náboženství čisté a nepoškvrnené.“ Náboženství je „navázání po odpadnutí“. Je to navázání spojení s Bohem, ktoré bolo prerušeno. Toto spojenie má byt čisté a nepoškvrnené, aby z noho mohla vyplynúť sila k čistému a mravnímu životu. Co ruší toto spojenie, to má byt odstraneno.

„Před Bohem a Otcem.“ Jsou všeijaká náboženství, ale před Bohem není všechno náboženství, co se za ně vydává. Člověk vidí to, co je před očima, Bůh však vidí do srdce člověka.

„Péče o sirotky a vdovy v souženích jejich.“ To je jedna stránka čistého náboženství. Je to osobní péče („navštěvovati sirotky a vdovy“), neboť náboženství je především osobní věcí každého jednotlivce. **Žádný ústav pro sirotky nebo vdovy nenahradí osobního milosrdenství.** Tyto ústavy tu máme jen proto, že doposud je více těch, kteří přinášejí neosobní oběti pro vydržování sociálních ústavů, než těch, kteří konají osobní milosrdenství. Bůh chce milosrdenství a ne oběti (Mt 9, 13). Návštěva v soužení svědčí o pravém přátelství. A na nedostatek takového přátelství stůně celý svět a nemůže se tak dlouho z krize probrat. Čisté náboženství se právě má projevit v pomoci nejslabším, kteří se nemohou bránit a nemohou si, kdyby jim nebylo pomoženo, tuto pomoc vymoci.

„Ostříhati sebe neposkvrněného od světa“. Náboženství je závislost na Bohu a proto naprostá nezávislost na tom, co se bez Boha děje na tomto světě. To je druhá stránka čistého náboženství a jest ji třeba zdůrazňovat, jako nerozlučnou se stránkou sociální péče. Náboženská sociální péče je naprostě jiná než sociální péče světáků-socialistů nebo komunistů. Je v ní naprostě jiný duch, je duchu tohoto světa velmi odporná, a proto je světem nenáviděná. Bolševici zakázali veškerou sociální činnost náboženských obcí, protože cítí, že čisté náboženství je největší překážkou bolševismu. Náboženství je síla, která vzdoruje proudu tohoto světa. Sirotčinec vedený v duchu čistého náboženství nepotřebuje získávat prostředku k vydržování svěřených sirotků pomocí koncertů, tanecních zábav, představení, tombol, loterií a pod., nýbrž tento duch se dotkne těch, kteří jsou stejným duchem čistého náboženství vedeni a proto k milodarům pro chudé sirotky a vdovy vždy ohotní.

Kdo ostříhá sebe neposkvrněného od světa, **nevýdává peněž na „poškvry“ tohoto světa**, ne aby spořil a ukládal, nýbrž **aby měl** vždy v hotovosti určitou částku odloženou na účely čistého náboženství.

*Text pripravila Lea Miklošová
a ukážky z časopisu Jana Makovíniová*

BOŽIA POKLADNICA

Miliardy pre »Rodinu« v Čeklisi láskave poslali: Br. Zoltán Prokain, 300, Sdruženie mládeže vo Važci 500, p. Eder, natiere, Čeklis, 60, br. Jančula s manželkou, člen. 24, br. Emil Koša, Moskovská 300, kaz. Jozef Roth 40, br. Emil Stupka, prednosta post, uradu v Rim. Sobote 100, br. Pavel Mik 100, Ján Plch člen. 12, ses. Vlasta Jancová 70, Kresťanský sbor veriacich, 100, prof. Ing. Dr. Havelčík 50, br. Zoltán Prokain 200, Albert Kušnír 50, kaz. Cyril Burget 100, Sbierka v Nedeľu na konferenciu 170, kaz. Alexovič 50, br. Kalman Lašany 20, Juraj Kučučka 100, br. Štefan Kožuch 20, sesterský kružok vo Vavrišove 200, Kresťanský sbor, Nižnica 100, br. Pavel Lackovič 20, ses. Eva Štehlovičová 100, vdova Dandelová 100, ses. Madarová, Čeklis 30, br. Ondrej Luštík 1000, br. Matej Hyben, Vážec 50, br. Jozef Vanko 300, br. Pavel Oraveč 68, Sbierka na Deň výkazovania v Čeklisi 572,40, Jozef Schwarcz 100, Margita Šalligová, Poprad 25, br. Jozef Kráľ, Stub, Teplice 475, br. Juraj Stanko člen. 40, br. Zoltán Prokain 150, br. Pavel Vrábček 8, br. Ján Jurčo 50, Sbor jednoty baptistov na Chvojnicu 100, br. Jozef Majors 64, Rodina Uživočičova 70, br. J. Chropovský 110, Sbor Jednoty baptistov v Lipt. Sv. Mikuláši 1.200, pl. Kubalová 1000, br. Ondrej Šuriak, Lipt. Sv. Mikuláš 200, Sbierka pri slávnosti sdrženia mládeže v Čeklisi a okolie 1.885, ses. N. N. zo Seredi 50, ses. Ilanovská Vlasta 1000, ses. Pavla Šramová 100, Ján Szentkereszty 30, br. Zoltán Prokain 200, br. Milan Šramo, Lipt. Sv. Mikuláš 300, br. Pavel Lackovič 50, ses. Vetrovcová Irenka 100, ses. Antalová 50, br. Matej Žiaran, obch. striž. a mod. tovarom, Lipt. Sv. Mikuláš 500, Juraj Kachnič, obch. s drevom Turna n/B. 500, ses. Durákové, Bánovce 100, br. Peter Šuriak, Bratislava 100, br. Ján Božn 50, ses. Eva Šedová 100, Sbor baptistov v Nedeľu 433,30, ses. Keti Jánosová, Nedeľ 400, ses. Mária Šramová 100, sesterský kružok bapt. v Rokytnici 200, ses. Terézia Kóváry, Čeklis 200, br. Stanislav Gaž 200, br. Michal Sevčík 40, br. Ondrej Droba 200, Sbor vo Veľkej. Poprad, zaslala ses. Salinová 150, Chovančka Anička Podhradská 100, Jednota baptistov v Muráni 300, ses. Emilia Gažová 200, br. Ján Štepiš, št. úradník št. les. správy v Komárne 100, Bohuňany 1000.

„CISTÉ NÁBOŽENSTVO“ vychádzza najmenej štyri razy do roka. Predplatné ročne 8 Kčs. Redakcia a administrácia v Čeklisi. Zodpovedný redaktor Adam Strapoň, Čeklis. Cislo českého účtu poštového sporiteľne Bratislava 8028. Novinové výplatné povolenie riadiťaťsom post a telegrafov v Bratislavae číslo 13030-1-1946. Podací poštový úrad: Čeklis. Tlač: Knihosláv Bežo a spol. v Trnave. Hviezdoslavova ulica číslo 4

Majú dostatok chleba, mlieka a že sú ošatené dobre. Sestry sa schádzajú raz do týždňa podľa potreby a poplatávajú, poobšívajú i nové šatstvo usil. Zvlášte ses. Catlošovým patrí plne uznanie za uštie ťiat. Všetkym srdcenná vlačka.

Pokladničnú zprávu prečítał br. Gažo.

Súvaha príjmov a výdavkov spolku Rodina za r. 1943.

Prijem:

Prenos z roku 1942	8.230,10
Dary a príspevky	57.193,45
Hospodárstvo dalo	22.657,40
Na vyrovnanie pokladnice	358,60
	Ks 88.863,55

Výdavok:

Výdavky s hospodárstvom	19.098,90
Výdržanie chovancov	17.193,30
Dane a dávky	2.914,55
Služné a mzdy	8.594,95
Inventár	19.451,20
Stavba sopy na vozy	19.642,30
Tlač čistého náboženstva	1.583,00
Sekový úrad má dat	385,35
	Ks 88.863,55

Súpis imania spolku „Rodina“ ku dňu 1. I. 1944.

I. Aktív:

a) pokladnica	Ks 385,35
-------------------------	-----------

b) sekový úrad	22.000,-
--------------------------	----------

c) stavebný fond	220.613,60
----------------------------	------------

3. Hospodárske zariadenie	108.208,-
-------------------------------------	-----------

4. Inventár:	6.779,-
--------------	---------

a) živý	335.600,60
-------------------	------------

b) vnútorné zariadenie	26.500,-
----------------------------------	----------

c) obľeky chovancov	15.400,-
-------------------------------	----------

d) knihovňa	4.500,-
-----------------------	---------

	500,-
--	-------

	Ks 20.400,-
--	-------------

	404.885,95
--	------------

	404.885,95
--	------------

II. Pasiva:

na vyrovnanie pokl. Ks	358,60
I. Aktiva	404.885,95
II. Pasiva	358,60
Cisté Ks	404.527,35

Hospodársku zprávu podal br. Hrváňáček. Brat Schwarck, ako rezívor poslal svoju zprávu písomne, nakoľko sa nemohol zúčastniť. Prehľadom som účtovné doklady a záznamy v obchodných knihách sirovatnia spolku „Rodina“ v Čeklisi a zistil som všetko v najväčšom poriadku. Navrhujem udelenie absolutného.

Välné shromaždenie vziaľo na vedomie všetky zprávy, vyslovilo vďaku a schvaluje postup vedenia spolku. Dodatočne bol navrhnutý a zvolený zápolerec.

Sociálna práca, akožové, od mnohých neporozumení, je veľmi potrebná, je a bude i od tých vyhľadávaná, ktorí stojia stranou a často i ako protivinci. A najdu sa, žiaľ Bohu ženy, ktoré nemajú sociálne cítenie, akožové by sme predpokladaly, že ako matky by maly mat zvláštné porozumenie. Počul som dve ženy ako sa rozprávaly o detoch a prísla reč na sirotky a to jedna žena hovorí: „Fuj! cudzie dieťa na sirotky domu nevezláv“. Láska, že táto žena (matka) vo svojej sebejke láske s svojim západou, že dnes alebo zajtra, snáď za mesiac budú jej deti tiež súroty a iste sa nájde dom, ktorý prijme jej deti s nespebeckými ľudmi na svete. Pred zákonením valného shromaždenia rozprával br. Marko o jednom čínskom chlapčekovi, ktorý nemal topánky a druhý zámožnejší chlapček, ktorý mal dobre topánky a mu vysmial. Pretože ti ten tvor Pán, ku ktorému sa tak rád modlieval nedá topánky? A tento chudobný chlapček mu odpovedal: „Môj Pán mi ich da, ale daktó mi ich ukradol.“ Iste tomu všetci rozumie, preto tento chudobný chlapček nemal topánky. Snažme sa, aby sme boli medzi tými, co sirotám obuv kupujú.

Brat Marko podával prítomným za účasť a pomoc a zakončil valné shromaždenie modlitbou. V. D.

Darko Kraljik

**Stat sa kazateľom je veľké rozhodnutie.
Aspoň v mojich očiach. Ako si prežil povolanie do služby?**

Áno, výdať sa úplne a naplno Pánu Bohu do služby je veľké rozhodnutie a urobiť tento krok vieri neboli jednoduchý ani pre mňa, ani pre moju manželku. Pán Boh ale zvlášť pracoval na mojom srdci a zvlášť na srdci mojej manželky a pripravoval naše životy k tomu, aby sme boli poslušní Jeho rozhodnutiu i Jeho volaniu, ktoré predchádzalo to naše. Celé sa to začalo v čase občianskej vojny v bývalej Juhoslávii (1991 – 1994), ktorá zasiahla do našich životov zvláštnym spôsobom. Ked sa rozpútal celý ten chaos, už sme boli tri roky v manželstve, mali sme vlastné bývanie v novom rodinnom dome, čakali sme naše prvé dieťa, syna Andreja. Avšak vojna priniesla úplný ekonomický i finančný kolaps krajiny, stratu všetkých materiálnych istôt, odhalila krehkosť pozemských hodnôt a prchavosť tohto pozemského života. Bol to čas, keď som začal prehodnocovať svoj život, smerovanie, hodnoty i priority; čas, keď som viac a viac prežíval, že žiť iba pre veci tohto pozemského života, ktoré sa ukázali také pominuteľné ako nikdy predtým, už nemôže byť zmyslom môjho života.

Cítil som, že niečo sa v mojom živote musí zmeniť, že Boh ma volá k úplnej zmene smerovania života, že ma volá do služby, hoci som na začiatku nevedel, čo to pre môj život bude znamenať. Niekde vo vnútri som prežíval čosi také, že by som mal ísť na nejakú teologickú školu... A potom niekedy v zime na konci roka 2003, keď sme už čakali našu dcérku Dáriu, na stretnutí vedúcich pracovníkov s mládežou čítali list zaslaný Radou BJB v SR do zborov Slovenskej jednoty baptistov v Srbsku s tým, že v Banskej Bystrici založili biblickú školu a že je to výborná príležitosť, aby niekto zo slovenských zborov zo Srbska šiel študovať a pripraviť sa na službu kazateľa či misijného pracovníka v slovenských zboroch v Srbsku. V tú chvíľu som prežíval v srdci niečo silné, obrovské vnútorné chvenie, zreteľný Boží dotyk a vnútorné presvedčenie, že toto je Božie volanie pre môj život. Skrátim to: v septembri 2004 sme sa s manželkou a dvomi maličkými deťmi prestáhvali na Slovensko, a tak sa začala naša dobrodružná cesta v službe Pánovej.

Kto z ľudí ťa najviac ovplyvnil na ceste stať sa kazateľom?

Vyrastal som v prostredí slovenských baptistických zborov v Srbsku, kde nemali vystudovaných teológov ani kazateľov na plný úväzok a zboru fungovali (a fungujú) na laickom princípe, takže ma v tom čase ku službe kazateľa nik nepovzbudzoval. V tom čase by mi ani vo sne nenašlo ísť do kazateľskej služby. Ak mal niekto v tomto smere na mňa nejaký vplyv, tak do určitej miery to bol Ondrej Franka, ktorý ako vystudovaný teológ slúžil Slovom v našich zboroch. Povolanie do kaza-

**Člen Rady BJB v SR za západnú oblasť
a kazateľ zboru BJB
Bernolákovo**

teľskej služby som prežil od Pána až počas štúdia teológie. Mojimi prvými vzormi boli moji učitelia ako brat L. Fazekaš, P. Hanes, A. Masarík...

**Kto je tvým vzorom teraz
(kazateľ, učiteľ, filozof v zmysle, od koho rád čerpáš, aké knihy rád čítaš, koho kázne rád počúvaš?)**

Musím sa priznať, že nie som nastavený tak, že by som vzhľadal k nejakému obľúbenému teológovi či kazateľovi, s ktorým by som sa vedel zvlášť identifikovať... Čítam veľa teologických kníh od rôznych autorov podľa toho, akú oblasť študujem...; keď cestujem, takmer vždy počúvam vyučovania a kázne, ale i vyučovania a kázne na YouTube... Určite sú mi blízki predovšetkým kazatelia či teológovia zo spektra konzervatívnej teológie, ale čítam aj knihy z kalvinistickej teológie a mám blízko k tým, čo zástavajú takzvaný „moderate“, čiže teologicky vyvážený prístup. Takže z toho celého spektra tu spomeniem iba niektorých: J. R. W. Stott, J. I. Packer, Timothy Keller, Larry Crabb, Mark Dever, John Piper, John Mac Arthur, Paul Washer, Josh McDowell, Lee Strobel, Norman Geisler, James M. Boice, Stanley Derickson, Charles C. Ryrie; Pavel Hanes. Samozrejme, kvôli širšemu teologickému rozhládnu i pre porozumenie súčasným teologickým prúdom a trendom čítam aj rôzne iné knihy a autorov. Pokiaľ ide o študijné pracovné zdroje, tak vo veľkej miere používam knihy induktívneho štúdia Biblie z Precept Ministries International (www.preceptslovakia.estranky.sk).

Koľko rokov si už kazateľ a v ktorých zboroch si túto funkciu vykonával?

Na kazateľskú prax som nastúpil v júli 1999 a odvtedy som v kazateľskej službe. Bol som sedem rokov kazateľom v zbere v Nesvadoch, do ktorého v tom čase patril aj zbor v Hurbanove, v Nových Zámkoch a dve menšie stanice v Šali a vo Svođíne, potom som desať rokov pokračoval už v samostatnom zbere v Hurbanove a teraz som už štvrtý rok kazateľ v Bernolákove.

Som vďačný Pánu Bohu za tieto zby, za ich život vieri a ich službu.

Čo máš na tejto práci najradšej, alebo čo ti dáva pocit, že má zmysel?

Najradšej mám vykladanie a zvestovanie Božieho slova, taktiež vyučovanie a štúdium Božieho slova so študentmi na teologických školách a seminároch, ale i s ľuďmi v zborovom spoločenstve. Ide o službu budovania a upevňovania veriacich v Krista v pravdách Písma a ich vystrojovanie k dielu služby... či už na verejných bohoslužbách, či zborových biblických hodinách, zborovej škole, na skupinkách, kluboch či iných stretnutiach. Ked vidím, ako sú ľudia premieňaní mocou

Ducha skrze Božie slovo a rastú do podoby Spasiteľa Ježiša Krista, verne bojujú boj vieri a stoja verne v službe Pánovej... tak vidím, že tá služba má zmysel.

Čo je pre teba najťažšie?

Veľmi stručne: pokiaľ ide o samotnú službu kazateľa, tak asi pastorácia ľudí v zložitých prípadoch a hlavne tam, kde nie je ochota ísť cestou pokánia a zmeny, riešenie konfliktov... Mal si niekedy krízu a chcel si si nájsť iné povolanie? Ak áno, čo ti pomohlo zotrvať? Ak by si nebol kazateľ, aké zamestnanie by si mal?

Mal som krízu, no neuvažoval som o odchode zo služby ako takej, ale o odchode z kazateľskej služby. No keď som sa modlil a prosil Pána o vedenie, tak ma v krízach

vždy posilnil svojím Duchom a svojím Slovom povzbudil, aby som pokračoval. Veľmi mi spolu s manželkou pomohli konferencie pre kazateľov, kde sme boli povzbudení vytrávať a pokračovať v službe.

Máš rodinu. Ako to vnímajú a čo je pre nich ľahké?

Mám rodinu a viem, že pre deti bolo dosť náročné byť deťmi „kazatela“. Teším sa však z toho, že napriek rôznym ľahkostiam sa syn Andrej rozhodol ísť naplno do služby a v súčasnosti je spolu s manželkou na kazateľskej praxi. Dcéra Dária taktiež uvažuje o zahraničnej misijnej službe. Aj keď je to náročné, zároveň to prináša požehnanie.

Práca s ľuďmi je vycerpávajúca. Ako oddychuješ a akú psychohygienu si si našiel?

Toto je pre mňa veľkou výzvou... ale niekedy vypnem pri kriminálke CSI (dúfam, že nikoho nepohorší), ale hlavne keď si zahrám na akordeón a zaspievam dobré, staré „spevákové“ piesne v country štyle. Okrem toho som asi pred pätnásťimi rokmi objavil krásu bicyklovania a je to pre mňa – či už som sám, alebo s partiou bratov – výborný spôsob oddechu, na dvoj- až štvordňových cyklotúrach vypnem, proste je to pre mňa úžasný nástroj psychohygieny.

Čo je pre teba ako kazateľa v týchto dňoch najlepšie a najťažšie?

V týchto dňoch pandémie je pre mňa ponorene ľahké rýchlo sa zaškoliť a prispôsobiť súčasným elektronickým a virtuálnym spôsobom služby a komunikácie s ľuďmi a používanie IT v službe evanjelia i rôznych oblastiach služby, ako je livestream, online, zoom a iné aplikácie... Snáď to zvládnem. To, čo v týchto dňoch predsa len vnímam ako dobré, je to, že jednako ja osobne, jednak naše zby sme boli takpovediac prinutení vstúpiť do mediálnej misie a služby, a teším sa, že sme sa v tomto nezasekli, ale vstúpili do dverí online priesitoru, ktoré Pán teraz otvoril, a že evanjelium Kristovo sa zvestuje azda ešte vo väčšej miere ako predtým.

*Rozhovor pripravila
Rachael Orvošová*

Sám voják v boji neobstojí

Jmenuji se Leona a jsem z Moravy. Narodila jsem se do napůl věřící rodiny. Mama je katolička, tatka uvěřil a přijal Pána Ježíše Krista do svého srdce až během života. Celý život jsem vyrůstala s nepochybnou a neotřesitelnou vírou v Pána Boha. Mám dvě sestry a všechny tři jsme byly pokřtěné jako miminka a patřily ke katolíkům. Do kostela jsme chodily celkem pravidelně, a jak už to u dětí bývá, často s odporem. Nikdy jsem nad kázaným Božím slovem moc nepřemýšlela. Že Bůh je, dal mi život, miluje nás, jsem věděla docela jistě. Ale víc mě to nikak nezajímalo. Modlila jsem se každé ráno a děkovala, že jsem se probudila. Každý večer jsem děkovala, že jsem přežila, a za vše, co jsem prožila. Ale to bylo vše. Když se mě někdo zeptal, jak to, že jsem furt tak veselá a raduji se pořád a ze všeho, odpovídala jsem: To né já, to Bůh mě dělá šťastnou! Dává nám tolik důvodů k radosti! Obdarovává nás tím vším kolem, to nejde se neradovat! Mám zdravé ruce, nohy, vidím, slyším, mluvím - tolik důvodů k radosti, je pořád za co děkovat!

I přesto, že se mě Pán Bůh takhle dotýkal a dával se mi poznat, prožila jsem mládí plné divokého tanca a hazardu se zdravím. Nejdou jsem skákala do vody šípku s rukama za zádama (a to docela z výšky). Nebála jsem se ničeho, ale také mi nedocházelo, že o ten vzácný dar zdraví můžu přijít. Ať už při skočích do vody nebo při tancování breakdance, což byla hned po mažoretkách další moje velká radost.

Vdávala jsem se poměrně brzo, ve 20 letech. Můj muž byl nevěřící, ale respektoval, že svatbu chci jedině v kostele před Pánem Bohem. Narodili se nám dva díky Pánu Bohu zdraví kluci. Moje ranní a večerní modlitby stále trvaly, ale jinak se nic v mé vztahu k Bohu nezměnilo. Občas jsem zašla do kostela, vždy hájila vytvrzal Boha před přihlouplými naříkami mého manžela, když měl občas tu potřebu odrazovat mě od víry, ale vždy jsem byla pevná a neoblomná.

Když měly děti dva a jeden rok, manžel odešel k jiné ženě, s kterou měl již delší dobu poměr. Zůstala jsem s dětmi sama.

I přes všechny ty věci kolem jsem měla pokoj a klid na srdci. Stále jsem se modlila ráno a večer, pouze to! Řešila rozvod, zdraví dětí, práci, peníze. Stále klid, úsměv na rtech. Zpívali jsme si, radovali se, hráli si, plno smíchu a radosti. Večery už tak radostné nebyly.

Když děti usnuly, prázdnota, samota, pochyby sama o sobě, že jsem jako žena zklamala. Začala jsem kouřit cigarety. Vždy jen večer a vždy s modlitbou: „Panče Bože, prosím odpust mi to, ale já to potřebuju.“ S výčítkami, že kouřím.

Byla to trošičku náročnější doba, syn astmatik, alergik, ekzematik, často nemocný. Mladší syn ze solidarity k nemocnému bráškovi zůstával ležet v posteli též a chtěl stejnou dietku, co nemocný syn. Pět let jsme byli

téměř pořád doma. Žádný kolektiv, nákupy mi předávali moji rodiče většinou ve dveřích, pomáhali mi tím, abych nemusela od synů odcházet. Nakonec byly mou jedinou procházkou večerní cesty s odpadkovým košem. Netušila jsem, že i tuhle činnost může člověk dělat rád a že se na ni budu těšit.

Kluci měli šest a pět let a církev Bratrská v Letovicích pořádala Alfa kurzy. No a já jsem měla zájem si poslechnout to povídání o Bohu, Ježíši Kristu a Bibli. A tam jsem poprvé v životě pochopila, že Pán Bůh nejen vyslyší naše modlitby, ale také na ně i odpovídá! Tam jsem si uvědomila, že mě celý život doprovází, drží, dává sílu a pokojnou mysl. Začala jsem navštěvovat Církev bratrskou, jejich bohoslužby se mi moc líbily. Chvály, výklad Božího slova, svědectví, komunikace – všechno. Byl to úplný opak toho, co jsem znala z kostela. Dokonce mě vzali s sebou na týdenní pobyt v Křížanově, kde jsem se obrátila a i přes to, že jsem věřila, že je Duch svatý ve mně, jsem pozvala Ježíše Krista do svého srdce a vyznala Ho jako svého Spasitele a Vykupitele mých hříchů.

Od toho dne slyším, když mi odpovídá na moje modlitby, nejen v činech. Miluji Ho celým svým srdcem a můj život se začal měnit. Ale tak, jak konal Bůh, konal i Satan. Byla jsem upozorněna, že se mám vrátit ke kořenům své víry, že dělám dětem „zmatek v hlavě“. A tak jsem se pokorně, poslušně vrátila do kostela. Ale to nešlo. Chyběly mi ty modlitby, svědectví, chvály. I tady ke mně byl Bůh milostivý. Dozvěděla jsem se, že na faře probíhají modlitby matek. A tak jsem začala chodit alespoň tam. Byly to velmi podobné modlitební chvíle jako v Církvi bratrské. Pak jsme se přestěhovali z Letovic do Boskovic. Městečko vzdálené 10 km od Letovic. Tam jsme zašli pákrát do kostela, ale shodli jsme se s dětmi, že to není ono.

A tak začala naše pětiletá cesta s Bibli v ruce, večerních modlitbách a rozjímání nad Božím slovem. Jen my tři a Ježíš Kristus uprostřed nás. Sami, doma, naše modlitby, ať nám Pán Bůh ukáže, kam se zařadit, kam patřit. Nakonec jsme se spokojili s tím, že takhle nám to stačí. Ovšem jen do doby, než mě Pán Bůh nechal střetnout se tváří v tvář s démonem. Proběhl nějaký útok, boj, a já si pak říkala jak to? Jak se mi to mohlo stát? Tehdy mi jasnou odpověď dal bratr z Apoštolské církve, když mi řekl: „Lei, sám voják v boji neobstojí, začni hledat církev.“ A tak jsem začala navštěvovat sbory v okolí, modlit se za to, kam se vlastně zařadit. Mezi tím jsem poslouchala různé

online přenosy a intenzivně jsme hledali, kam patřit. Věděla jsem, že jen věřit, číst Bibli, modlit se nestačí. Člověk potřebuje společenství, duchovní rodinu. A pak přišel Koronavirus a s ním všechna ta opatření. Poprvé jsme si poslechli baptistický sbor v Aši, a bylo to. Pán Bůh mi vložil do srdce neutuchající touhu tamní sbor navštívit. Hned v létě, když bylo možné cestovat a navštěvovat se, jsme přijeli na návštěvu do Aše. Zde jsme dostali neskutečnou, silnou duchovní obživu. Být uprostřed nich, cítit tu až „hmamatelnou“ přítomnost Boží, jejich nezměrnou důvěru a pokoru před naším nebeským Otcem. Než jsme do Aše přijeli, byly mi do srdce vloženy dva jasné obrazy. Jeden, že budu mluvit přímo s bratrem kazatelem Aloisem Boháčkem, a druhý, že já budu stát za kazatelhou a mluvit do mikrofonu (nikdy jsem nevystoupila a nemluvila k lidem a rozhodně nejsem žádny řečník). Myslela jsem si, že mě sám Satan pokouší a chce ve mě vyvolat snad pocit důležitosti, zájmu či pýchy. Nevím, něco takového. A tak jsem se modlila o to horlivěji, aby vše, co se bude dít, bylo podle Boží vůle. Nic jiného od nikoho jiného nepřijímám. Ani jsme nedali vědět, že do Aše jedeme. A Pán Bůh konal přesně tak, jak chtěl. S bratrem kazatelem Boháčkem a jeho rodinou jsme strávili nádherný, nezapomenutelný, požehnaný čas. A za tou kazatelhou jsem též opravdu stála a mluvila do mikrofonu.

V Aši jsem poznala některé bratry a sestry osobně a právě na jedné procházce s Alenkou Žohovou a Alexem Nasadilem jsme probírali naši cestu životem víry, křest a tak dále. Byla to právě Alenka s Alexem, kdo zmínil pro mě tu správnou, důležitou větu. „A ty jsi pokřtěná?“ Jejich vysvětlení, co je správný křest, mi doslova rozeznělo zvony v hlavě. Co je správný křest? Už ve vlaku po cestě domů jsem věděla, že to chci. Chci mít ten správný křest a chci ho právě tam, v Aši. O křtu jsem mluvila se spoustou lidí už dříve. V Církvi Bratrské, v kostele, věděla jsem, že křest by měl být ponořením do vody a vlastním vyznáním, že věřím v Ježíše Krista, svého Vykupitele a Spasitele. Že zemřel na kříži a proléval svoji drahocennou krev za moje hříchy. Tak jsem to i cítila, ale žila jsem v mylné představě, že stačí slovy vyznat, že souhlasím s křtem, který za mě udělali rodiče, když jsem byla ještě miminko. Byla jsem tedy přesvědčená, že můj křest je v pořádku.

A tak mě náš nebeský Otec poslal až na druhý konec republiky, do Aše, poslechnout si slova, která jsem už zcela jistě slyšela i někdy dříve. Ale právě tady mi z úst Alenky a Alexe daly smysl. Rozezněly zvony v hlavě a vše se mi spojilo, jako bych právě dodala poslední „puzzlik“ (puzzle) do chybějícího obrázku. Od srpna do května utekla spousta času. Času, který jsem hojně využívala ke čtení a rozjí-

mání nad Božím slovom. Času, kdy mne Pán Búh vyučoval, uzdravoval a připravoval vše tak, jak to má být. Jak On si to pro nás přeje. V říjnu mě navštívil bratr kazatel Alois Boháček, vyslechl si můj životní příběh, ukázal mi, kde v Písmu Svatém se píše právě o krtu a jeho důležitosti, a moje touha po krutu se ještě více prohloubila. Ježíšova slova v Matoušově evangeliu 3, 15: „Ježíš mu odpověděl: připust to nyní; neboť tak je třeba, abychom konali všecko, co Búh žádá,“ mi byla jasnou odpovědí na všechno. Najednou mi vše ohledně krutu dávalo tak jasný smysl. Jen jsem si pořád dokola kladla tu stejnou otázku.

Proč až teď?

Jak jsem tomu mohla nerozumět! Tak dlouho jsem žila v nevědomosti.

A to i přesto, že jsem to zcela jistě již slyšela i přímo v Bibli četla. Dnes si již nekladu otázku proč až teď.

Ale děkuji našemu všemohoucímu Bohu, že mi sundal šupiny z očí, klapky z uší, dal mi porozumět, uzřela jsem pravdu pravdoucí. A děkuju dnes a denně, že mé srdce není zavrzlé, že se mi dal Pán Búh poznat.

Křest proběhl za nádherné asistence celého ašského sboru. A já jsem připravená na cestu, kterou pro mne má náš nebeský Otec nachystanou. A tak, jak mě dovedl sám Ježíš Kristus do Aše, mne dovedl i do baptistického sboru do Blanska, kde jsem se hned při první návštěvě cítila obklopená Boží láskou, bázní a pokojem. A kde jsem dnes už i já jejich členem. Chci být jako strom zasazený u vody, jak je psáno u Jeremjáše 17, 8: „Své kořeny zapustil u vodního toku, nezakusí přicházející žár. Jeho listí je zelené, v roce sucha se ničeho neobává, neprestává nést plody“. Následují Ježíše Krista na své cestě životem. Patřím Mu, chci být tam, kde mě chce mít a být světem zářícím.

Leona Bednářová, BJB Blansko

Je čas vypočutých modlitieb

V dejinách ľudstva boli obdobia, keď na zemi vládla až taká veľká skzenosť, že Boh musel striktne zakročiť. (Sodoma a Ġomora, potopa sveta.) No pozná nás ľudí dobre a vedel, že takéto opatrenia nie sú dostatočným riešením pre odstránenie zla v ľudskej spoločnosti. Dlhodobo plánoval iné, dokonalejšie riešenie. Bol to príchod Božieho syna na tento svet. O jeho príchode sa môžeme dočítať na mnohých miestach už v starozákonnych knihách. Prorokovali o tom viacerí proroci z obdobia Starého zákona. Prečo to trvalo tak dlho, keď Boh je všemocný a môže robiť, čo chce a kedy chce? Zrejme chcel vybrať ten najlepší čas v súvislosti s okolnosťami v dejinách ľudstva. Podrobnosti sa určite raz dozvieme. Nikto nevie ani to, kedy príde Ježíš znova na zem a odvedie si svojich verných.

Je stále zhovievavý a dáva tomuto svetu šancu. Môj názor je, že aj katastrofy, ktoré sú v súčasnosti dejú v rôznych častiach sveta, môžu posunúť Ježíšov príchod. Všimnime si, že keď sú niekde napríklad povodne, zemetrasenia, tornáda, ľudia sa vedia zomknúť k pomoci a obetovať sa pre iných. Prejavujú v takých situáciách lásku svojim blížnym a nezostáva im vtedy ani čas na zlé. Toto sa Bohu určite páči. To však neznamená, že katastrofy dáva Boh. Prichádzajú kvôli hriechu, ktorý sa šíri medzi ľudmi. „Trúchli, vädne zem, chradne, vädne svet, chradne nebo i so zemou, pretože zem pod svojimi obyvateľmi je znesvätená, ved prestúpili zákony a prekročili ustanovenia, rušili večnú zmluu“ (Iz 24, 4 – 5). Čo môžeme urobiť, aby sa šírenie zla v súčasnosti spomalilo?

V Evanjeliu Jána sa píše, že kto v Noho verí, nezahynie, ale má večný život (J 3, 16).

No Ježíš nepríšiel iba preto. Ako som už naznačila, prišiel, aby zvíťazil nad zlom v tomto svete. A aby tí, čo v Noho veria, konali podobne. Nemalo by nám stačiť iba to, že sme záchranení pre nebo. Boh očakáva od nás viac. A vybavil nás k tejto činnosti úžasnej zbrane – modlitbou. Vďaka obeti Ježíša na kríži môžeme smelo prichádzať k nášmu Bohu a predkladať Mu svoje žiadosti a prosby.

„A toto je dôvera, ktorú máme v Nom, lebo o čokoľvek prosíme podľa jeho vôle, počuje nás. A keď vieme, že nás počuje, o čokoľvek prosíme, vieme aj to, že nám splnil prosby, ktorými sme ho prosili“ (Iz 5, 14 – 15). A nás Boh nie je žiadny vyberač osôb, vypočúva každého, kto sa modlí podľa Jeho vôle. Dôležité však je, nevzdať to, ak odpoved neprichádza.

Lebo ako je uvedené v predchádzajúcich veršoch, počuje nás a plní naše prosby.

Chcela by som vás povzbudit k vytrvalej modlitbe aj podobenstvom, ktoré mi prišlo na myseľ, keď som vysvetlovala synovi, že má vytvárať v tom, za čo sa modlí. V duchu som videla, že modlitba je ako rastlinka, ktorá vzkľičila. Toto vzkľičenie si môžeme predstaviť ako nápad v našej myсли modliť sa za určitý problém. No nápad nestačí, nepremení sa na realitu bez nášho ďalšieho pričinenia.

Aj o rastlinku sa musíme ďalej starať, aby prinesla úrodu. Musíme ju hnojiť, polievať a pliet okolo nej. Podobne je to s modlitbou.

Mali by sme Bohu ďakovať, že nás vypočul, chválí Ho a odháňať pochybnosti, ktoré nám chce zasiať do myseľ diabol. Hnojenie a polievanie rastlinky je ako ďakovanie a chvála za vypočuté modlitby a pletie predstavuje odháňanie pochybností, ktoré by mohli našu modlitbu znefunkčniť. Tak ako burina môže znemožniť rastlinke, aby narastla a priniesla plody, pochybnosti ovplyvnia výsledok modlitby. Toto podobenstvo by sme mohli vyjadriť aj pomyselnou rovnicou:

ďakovanie + chvála + rušenie pochybností = hnojenie + polievanie + pletie... Takže nezabudnime „hnojiť“ a „polievať“ modlitbu, aby priniesla úrodu. Nás Boh to úžasne vymyslel. Jedno semienko môže priniesť veľkú úrodu a jedna modlitba viery môže priniesť veľké víťazstvá nad temnotou.

Aby sme si lepšie uvedomili, aká škodlivá je

pochybnosť pre vypočutú modlitbu, uvedieme si verše z listu Jakuba. „Lebo kto pochybuje, podobá sa morskej vlnie, hnanej a zmietanej vetrom. Taký človek nech si nemyslí, že dostane niečo od Pána; je to muž unútorné rozpoltený a nestály vo všetkom svojom počinani“ (Jk 1, 6 – 8). Jakub označuje muža s pochybnosťami za rozpolteného a nestáleho. Verím, že takto by nechcel byť charakterizovaný žiadny človek. Viera však pochybnosti neprispúšťa. Viera verí. Nemusíme však byť nešťastní. Pochybnosti vždy prichádzajú, diabol to s nami nevzdáva, stále nás chce klamať. Ale keď ich budeme vytrvale odháňať, budú chodiť stále menej a naša modlitba sa stane skutočnou modlitbou viery a dosteneme, o čo sme žiadali.

V živote kresťana je tiež dôležité vyjadrovať Bohu vďačnosť. Chvála a uctievanie má byť súčasťou každého nášho dňa. Nielen vtedy, keď od Boha niečo žiadame. Vyjadrujme Mu vďaku za všetko, čo pre nás urobil, za všetko, čo nám dal, za to, ako nás miluje. „Kto vďaku obetuje, ten ma ctí; tomu, kto správnou cestou kráča, ukážem Božiu pomoc“ (Ž 50, 23).

Aj Dávid to krásne vyjadril. „Moje ústa sú plné Tvojej chvály, oslavuj Tvojej celý deň“ (Ž 71, 8). Diabol nemá rád, keď chválime nášho Boha. Vtedy radšej uteče. To znamená, že nám vtedy nemôže nič zlé urobiť. Čím viac Ho chválime, tým viac sme v bezpečí. Aj dnes žijeme v dobe, keď sa skazenosť sveta stále stupňuje. Veci, ktoré sa ešte nedávno považovali za zlé, stávajú sa dnes už normálnymi. Zachádza to až tak ďaleko, že tí, ktorí sú na strane pravdy, sú kritizovaní a neprijímaní. No na zemi je ešte stále cirkev, ktorá má byť svetlom a solou až do príchodu Ježíša. Nevieme, kedy príde, ale Ježíš urobil všetko preto, aby sme bojovali dobrý boj viery až do konca. Bojujeme ho? Stojíme spolu ako cirkev v modlitebnom mure, ktorý odolá všetkým útokom diabla? Ježíš založil cirkev, ktorú ani brány pekla nepremôžu. Hovorí o tom Božie slovo.

Dnešná doba potrebuje modlitbu nás veriacich. Modlime sa za našu krajинu, za našu vládu, parlament, za cirkev, za naše rodiny, za stratených, za naše osobné problémy... Modlime sa ako ľudia, ktorí sú povolení v mene Ježíš postaviť sa proti zlu v tomto svete.

Je čas vypočutých modlitieb, nepremeškajme ho. Začnime hned ráno a zoberme si za vzor napríklad Dávida. „Daj mi hned zrána počúť svoju milosť, daj mi poznáť cestu, po ktorej mám kráčať, lebo ja dúfam v Teba, bo k Tebe pozdvihujem svoju dušu“ (Ž 143, 8).

Jarmila Bystricánová,
BJB v Ružomberku

Vděční lidé jsou šťastní

Některí lidé musejí neustále dávat najevo nespokojenosť, neustále protestovat a repstat, srovnávat se a závidět druhým.

Když ale člověk nic nepovažuje za samozřejmé a naučí se děkovat i za malé věci, objeví mnoho důvodů ke spokojenosti.

Cítíš-li se slabý, malátný a neštastný, začni děkovat, povede se ti líp.

Nárokujeme si vše, co mají druží

V dnešní době se velmi šíří nárokování – vnitřní přesvědčení, že máme nárok na vše, co mají druží, co vychvalují reklamní akce, nárok na všechno co chceme. Okamžitě potřebujeme všechno, co vidíme.

Hned musíme uspokojit všechny své potřeby. Neumíme si počkat. Neschopnost čekat ale člověku bere schopnost něco si užít.

Kde převládá pocit nárokování, tam už není žádné místo pro úžas, překvapení a následně pro vděčnost. Spokojený v životě ale dokáže být jen ten člověk, který dokáže být vděčný.

Když se člověk naučí děkovat, najde si důvod ke spokojenosti

Čím to je, že některí lidé musejí neustále dávat najevo především nespokojenosť, neustále protestovat a repstat? Když člověk nic nepovažuje za samozřejmé a naučí se děkovat i za malé věci, najde si tak důvod ke spokojenosti.

Nic jsme si na svět neprinesli a také si nic nemůžeme odnést. Máme-li jídlo a oděv, spokojeme se s tím. Zbožnost je totiž pramenem zisku pro toho, kdo je se vším spokojen (1 Tm 6, 6–8).

Závist přináší smutek

Navečer prvního dne v týdnu přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dueře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. ... Tomáš, jeden z Dvanácti, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu říkali: „Viděli jsme Pána!“ On jim však odpověděl: „Dokud neuvidím na jeho rukou jizvy po hřebech a neuložím svůj prst na místo hřebů a neuložím svou ruku do jeho boku, neuvěřím“ (J 20, 19–31).

Byl Tomáš nevěřící ze závisti?

Na biblický příběh o „nevěřícím Tomášovi“ lze pohlížet i z nevěřního úhlu pohledu. Tomáš totiž možná nebyl „nevěřící“, ale jen závistivý.

Mnozí vyhlížejí nějaké „velké štěstí“ a přehlédnou tak mnoho krásného

Bůh nás obdarovává i malými radostmi, které se musíme naučit vnímat. Mnoho lidí totiž čeká na nějaké „velké štěstí“, a nevšimou si, kolik pěkných a dobrých věcí ve svém životě mají. Je třeba se otevřít i běhu všedních dní, neboť i to v sobě má kousek pravého štěstí.

Vděčnost nám otevírá oči i pro sebe sama

Vděčnost mi otvírá oči, abych dokázal vidět i vlastní hodnotu. Není totiž zrovna snadné být vděčný i sám za sebe. Často v nás totiž vězí až příliš hluboko sklon k sebeodmítnání. Rádi bychom měli jiné tělo, jiné nadání, jiné možnosti.

Začneme-li ale pošilhávat po tom, co nemáme, nedokážeme samozřejmě děkovat za to, co nám bylo darováno. Vděčnost vyžaduje zároveň i schopnost rozloučit se s vlastními iluzemi o tom, jaký bych měl být.

Tepře pak dokážu děkovat za svůj způsob myšlení, za to, co prožívám, za své tělo, které možná neodpovídá ideálu krásy, ale v němž moje duše ráda přebývá. Vděčnost mě vede k životu v souladu se sebou samým a k hluboké radosti z toho, že jsem právě takový, jaký jsem.

Vděčnost proměňuje a rozjasňuje temnoty

Vděčnost proměňuje můj život. Jakmile totiž někdo začne děkovat, začne hledet na život novýma očima. Albert Schweitzer rád: „**Cítíš-li se slabý, malátný a neštastný, začni děkovat a hned se ti povede líp.**“

Hledím-li totiž na svůj život s vděčností, temnoty se rozjasní a hořkost dostane jinou chuť. Vděčnost mě chrání před malomyslností a zahořklostí. Přibližuje mě k Bohu. O „veselém“ svatém Filipu Nerim se tradiuje, že měl ve zvyku modlit se následující večeřní modlitbu: „Pane, děkuji ti, že dnes věci neproběhly tak, jak jsem si přál já, ale tak, jak jsi to chtěl ty.“ Kdo se v takovém postoji dokáže podívat na uplynulý den, nehněvá se, ale všechno prožité v sobě proměňuje ve zdroj radosti a pokoje.

Nepřestávejte Bohu děkovat (Kol 2, 7).

A nakonec:

Ne náhodou nás Bůh vnitřně nastavil i tak, že ke štěstí a spokojenosti mnohdy stačí, když vykonáme něco dobrého i pro druhé.

A. G.

Záviděl, že neprožil to, co ostatní. Závist člověku nic dobrého nepřináší. Co s tím?

Přestože každý z apoštolů, kteří viděli na vlastní oči vzkříšeného Ježíše, poskytl Tomášovi přesvědčivé svědectví, nechtěl uvěřit.

Je možné, že jeho nevěřivost plyne ze závislosti. Lze vytušit jeho myšlenky: „Proč jsem nemohl být s ním? To není spravedlivé.“

Místo aby přiznal svou závist, hráje chytrého. **Nekaz si radost, kterou máš, tím, že budeš někomu závidět to, co ty nemáš.**

Naše nepřející závist nám působí mnohem těžko. „Proč nemohu mít to, co mají jiní?“

Závist je velmi hloupá neřest: nic pro sebe nezíská, jen špatný pocit a pokažené vztahy.

Závist vzniká z nedostatku vlastního zdaru, ale i ze soupeření. Vědomí většího „soupeřova“ úspěchu (i když jen zdánlivého) uvádí mnohé lidi do pocitu ohrožení. Od dětí jsme ve škole byli srovnáváni a poštováváni proti druhým a oni proti nám, což v mnohých lidech zanechalo celoživotní jizvy.

Tak se v našich srdcích usadila závist: „kéž bych byl jako..., kéž bych měl jako...“

Závist nám přináší smutek z dobra, úspěchu a štěstí druhého. Nám samým ale závist nic dobrého nepřináší, šťastnými nás nedělá.

Závist je jako jed, který si sami podáváme – špatně je jenom nám. Kvůli závisti zapomí-

náme na radost z toho, co máme, čím jsme, protože se zaměstnáváme tím, co nemáme, ale ti druzí to mají. Někdo moudrý kdysi pronesl: „Závist špiní život.“

Lék na závist

Kdo se chce vyléčit ze závisti, nemůže ji jen tak potlačovat. Nejprve je třeba v sobě hledat to, co ji (od dětí) vyvolávalo. Je třeba v sobě hledat ta poranění lásky, která se stala zdrojem závisti. Pak je nutné se s tím vším obrátit k Bohu a jeho bezpodmínečné lásce ke každému z nás. On každého z nás stvořil jako jedinečnou, neopakovatelnou bytost. Stvořil každého s jedinečným posláním a povoláním. On každého z nás konkrétně miluje a s každým z nás počítá. A hlavně: s nikým nás nesrovnává.

Zakoušení lásky, lidské i Boží, pak postupně v člověku uspokojí nenasycnou touhu být milovaný, všimáný a doceněný. Objev lásky působí, že si závistivec může zamílovat i svůj vlastní život a nemusí se srovnávat s druhými, protože může žít pod pohledem absolutní lásky Boží.

Pokud toto vše člověk prochází, nemusí se trápit svými nedostaty, ale může se radovat ze všech darů, které má a dostává od Boha, od života a od lidí ve svém okolí.

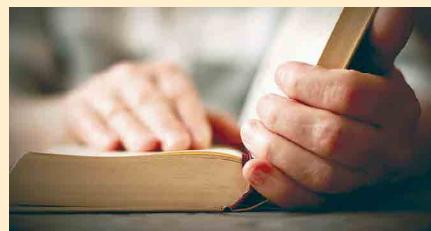
E. M.

Duševné zdravie v cirkvi ...s psychológom Samuelom Masarikom / 4. časť

Niekedy, hoci sa snažíme, nevieme svoje vzťahy napraviť. Niekedy ostávame vo vzťahoch, ktoré nám ubližujú. Všimla som si, že kresťania v takýchto prípadoch často zápasia s pocitmi viny a hlavou sa im preháňajú všetky veršíky o odpustení, milovaní – „po láske ich poznáte“ a vytráca sa z nich pokoj. Čo sa s tým dá urobit?

Myslím, že to súvisí s tým, ako rozumieme odpusteniu. Teraz prezentujem svoj názor a dúfam, že je správny. K odpusteniu podľa mňa nemusí dôjsť vtedy, keď si klaknem na kolená a poviem: „V mene Pána Ježiša ti odpúšťam.“ Vyslovím to a vnútri sa nemusí nič udiat, ani moje správanie sa v ničom nezmení. Existuje jednostranné odpustenie v zmysle biblického „odpust im, lebo nevedia čo činia“. V ideálnom prípade však dôjde pri odpustení aj k uzdraveniu vzťahov. Zažil som, že som skutočne dokázal odpustiť až vtedy, keď ľudia prišli a povedali: „V tomto som ti ublížil.“

Osobne. Nestačila mi formulácia typu: „Ak som ti v dačom ublížil, tak mi prepáč,“ ktorú mi nieko povie, len aby mohol pokojne spať. Celkom iné je, ak povie: „Neuvedomil som si, že som ti ublížil, keď som robil toto. Odpust mi.“ A vtedy som im ochotne odpustil, ako som to na modlitbe urobil ve-

ľakrát, ale zrazu som to inak prežíval. Keď druhému odpustíme a on urobí pokánie, tak sa môj vzťah s ním vracia skoro a niekedy celkom na takú úroveň, na akej bol pred konfliktom. Môže sa stať, že sa dvaja ľudia dlhé roky vyhýbali konfliktu, a keď jeden z nich veci pomenuje a otvorí, zrazu ho ľudia začnú tlačiť do odpustenia a zmierenia. V skutočnosti však vedia, že ten vzťah bol dlho narušený. Nič pre zlepšenie situácie neurobili a teraz nútia toho, ktorý vniesol pravdu do vzťahu, aby šiel a rýchlo sa pomeril. Nie je fér, keď takto vstupujeme do vzťahu len preto, že si niekto dovolil pomenovať dlhodobý problém. Tých, ktorým bolo ukrivené, to náplňa pocitom viny, prezívajú zmätok a môže sa to rozvinúť až do krízy viery. Rovnako nie je správne, keď sa voči niekomu, komu bolo ukrivené, správame neutrálne.

A keď nás žiada o pomoc, hovoríme „nič s tým nechcem mať“. Toto je príklad uvažovania, ktoré bráni uzdravovaniu v Cirkvi. Ten, čo má dopomôcť pravde, sa tomu vyhne a ešte si svoj postoj kresťansky vysvetlí.

Odpustenie neznamená ani, že začneme bezhlavo dôverovať. Ak by sme totiž človeku znova a znova dovoľovali, aby nás zranil, skôr či neskôr vykvácam a vyčerpáme sa. Myslím, že sa môžem zachovať správne a kresťansky, ak si s „bratom“ o konflikte podiskutujem (ak to je možné) a napriek tomu sa už s ním nechcem ďalej v cirkvi stretávať tak intenzívne ako doteraz, alebo dokonca vôbec, alebo mu pred spoluprácou v podniku dám podpísť veľmi presne definovanú zmluvu. Ak sa konflikt nepodařilo vyriešiť, môžeme sa stále zaujímať o to,

Mgr. Samuel Masarik s manželkou

čo cítime voči danému človeku. Prajeme mu niečo zlé? Ak sa mu stane niečo nepríjemné, poteší nás to? Prajeme si, aby bol spasený? Žehnáme mu niekedy v tichej modlitbe? To nám ukáže, nakoľko je naša duša poznačená konfliktom. Ak nás ten vzťah negatívne ovplyvňuje, zasahuje nám do iných vzťahov a správame sa k blízkym neprimerane, ak má nás konflikt vplyv na nás vzťah s Bohom, to sú oblasti, na ktorých potrebujeme popracovať bez ohľadu na to, čo urobí alebo neurobí druhá osoba. Ak však prežívame súcit, ale rozhodneme sa, že sa s danou osobou nebudeme stretávať alebo obmedzíme kontakt, pretože sme zažili príliš veľa bolesti, môže to byť múdre rozhodnutie, ktorým chránime seba alebo rodinu, dokonca môžeme druhého chrániť od toho, aby robil ďalej zle. Nemusí to nevyhnutne znamenať, že žijeme v neodpustení.

*Rozhovory s Mgr. Samuelom Masarikom
pripravila Ráčel Orvošová*

Poznámka:

Záujemcovia o služby Teofanie – sociálno-psychologického poradenstva, sa môžu informovať na emailovej adrese: samuel.masarik@gmail.com, alebo na facebookovej stránke „sociálno-psychologicke poradenstvo/kresťanské poradenstvo“, kde nájdú ďalšie kontakty vrátane telefónneho čísla a všetky informácie o platbách a iných podmienkach poskytovania tejto formy pomoci.

Vylejme svou hořkost

„Vzali ho a reptali proti hospodáři: Tihle poslední dělali jedinou hodinu, a tys jím dal stejně jako nám, kteří jsme nesli tíhu dne a vedro“ (Mt 20, 11–12).

Pomérne lehko nás může ovládnout hořkost dělníků pracujících na vinici celý den. V šedé realitě všedních dnů se můžeme pŕistihnout, jak si naříkáme, že se nám nedáří, zatímco iným Bůh velkoryse naděluje a téměř zázračně se o ně stará: „Ani se nemusejí namáhat, a to učení jim jde úplně samo. Já tak dřu a nic. Podívej se, co oni mají. Nebo z jiného soudku: Mají krásné pohodové manželství, zatímco u nás je tolik bolesti. Nemají ani zdaleka tolik co my, a přesto žijí očividně ve větší radosti. Mají spoustu přátel, zatímco nás si nikdo ani nevšimne.“ Protolukáme se neustále ve tmě a víra těch ostatních „Božích miláčků“ je tak lehká a samozřejmá. Copak je to spravedlivé? Můžeme se snadno uzavřít do pocitů ulkívání, hořkosti, sebelítosti... Proč ale? Možná zapomínáme, že stejně jako hospodář v podobenství dává plhou mzdu všem, tak i Bůh

nabízí sebe celého každému bez výjimky. Tedy i nám. Můžeme si být jistí i tím, že „Bůh vidí i to, co je skryté“ a co druži neocení. A že Boží štědrost, možná v jiné podobě, je stejně velká i k nám, protože nikdy neodpočítává naše zásluhy. Pozvání do Boží blízkosti máme kdykoli i my!

Co tedy dělat, když nás pohltí pocit závisti? Vylejme svou hořkost v modlitbě a prosme, aby nám Bůh otevřel oči pro lásku a dary, kteřimi nás denně zahrnuje a které někdy nevidíme. Děkujeme za to, že Boží pozvání si nemusíme zasloužit. Další velkou a osvědčenou „zbraní“ proti závisti je žehnání. Žehnat druhým, aby to, co mají, co se jim daří, přinášelo užitek a požehnání jim i jejich okolí.

Možná jsme se ve své šedé realitě zabydlili a smířili se s rolí zapomenutých. Ale Bůh dnes každému z nás znova připomíná, že miluje vše, než jsme schopni pochopit. I když od Boha možná už ani žádnou milost nečekáme, přijměme Jeho pozvání.

Pane, děkuji, že nepočítáš ničí zásluhy, ani moje, a nabízíš mi každý den svou blízkost. Přijď, ať Tvá dobrota promění moje sklízené srdce a naplní je vděčností a velkorysostí a pravou pokorou.

V.S.

Tvoje modlitby a tvoja spravodlivosť prišli pred Boha

Cesta do Izraela, 11

V Cézarei žil istý muž menom Kornélius, ktorý bol stotníkom coharty nazývanej Italika. **2** Bol zbožný a bohabojný, on, aj celý jeho dom. Dával ľuďom štedré almužny a ustavične sa modlieval k Bohu.

Jasne videl, ako vošiel k nemu Boží anjel a oslovil ho: Kornélius! **4** On uprel oči na neho a prelaknutý povedal: Čo je, Pane? Anjel povedal: Tvoje modlitby a tvoje almužny vystúpili pred Boha a on sa na teba rozpamätał.

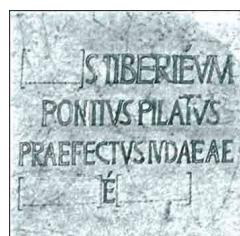
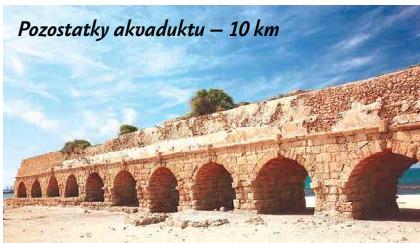
Peter sa teda ujal slova a povedal: Naozaj poznávam, že Boh nikoho neuprednostňuje, **35** ale v každom národe mu je milý ten, kto sa ho bojí a koná spravodlivosť.

Vtedy im Peter povedal: **47** Či môže dakto zabrániť pokrstíť vodou tých, ktorí prijali Ducha Svätého tak ako my? **48** A prikázal, aby boli pokrstení v mene Ježiša Krista (*Skutky 10*).

Na našej ceste po Izraeli sme sa dostali aj do Cézarei Prímorskej, nádherného mesta s prístavom, s veľkou arénou aj amfiteátrom. Je to obrovské archeologické nálezisko mesta, ktoré dal dvadsať rokov pred Kristom postaviť Herodes Veľký na Cézarovu počest. Ak chce byť niekto uznaný za svetového speváka, mal by mať koncert práve v tomto amfiteátri. Mne sa to sice nepodarilo, ale aspoň som tam bola.

Toto mesto je však zaujímavé nielen archeologickými nálezmi, ale aj príbehmi, ktoré sa v nám odohrali. Napríklad taký príbeh Kornélia. Je to pohan, vojak. Je naučený prijímať rozkazy, ako aj ich vydávať. Je naučený poslušať na slovo. Keď mu anjel povie, že má pozvať Petra, v momente poslúcha.

Na druhej strane vidíme Petra. Je Božím služobníkom, Ježišovým učeníkom, jeho charakter je preverený ohňom. Peter poslúcha

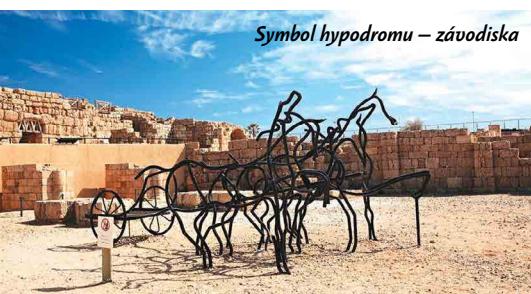
Nápis potvrdzujúci, že Pilát Pontský bol prefektom v Judsku.
Archeologický nález z roku 1961

Pána Boha na slovo. A počuje príkaz ísiť do Kornéliovo domu. Peter je však pôvodom Žid a stále zachováva židovskú tradíciu. Tak ako Ježiš slúžil prvotne židovskému národu, aj Peter robí misiu medzi Židmi. Avšak Pán Boh ho posielá do domu pohana. Páči sa mi, že aj keď to odporuje jeho skúsenosti, poslušnosť znamená preňho viac.

Častokrát nás Pán Boh dostáva do situácie, ktorá je mimo rámca našej skúsenosti. Privádza nás na miesto poslušnosti. Na miesto, na ktorom sme nikdy predtým neboli. Na miesto, ktoré často odporuje tomu, čo poznáme a na čo sme zvyknuti.

Obaja títo mužovia sa dostali do takejto situácie. Kornélius vedel, že Peter ako Žid nemá chodiť k pohanom. Napriek tomu poslúchol anjela poslaného Pánom a pozval Petra. Peter zase vychádzal zo zákona a zo svojej skúsenosti hovorí o Bohu len so Židmi. No po videní od Pána poslúcha a ide ku Kornéliovi.

Táto ich poslušnosť priniesla mnohonásobný úžitok. Kornélius mohol priať Krista a Ducha Svätého a mohol lepšie pochopoviť a spoznať Hospodina, ku ktorému sa do-

Čo je to zmierenie?

Preto neochabujeme, ale aj keď náš vonkajší človek hynie, náš vnútorný sa obnovuje zo dňa na deň. Vedť toto naše terajšie ľahké súženie nám získa nesmierne bohatstvo večnej slávy, keďže nehľadíme na viditeľné, ale na neviditeľné; lebo viditeľné je dočasné, neviditeľné však večné (2 Kor 4, 16 – 18).

Preto ak je niekto v Kristovi, je novým stvore-

ním. Staré veci pominuli, nastali nové. To všetko je z Boha, ktorý nás zmieril so sebou skrze Krista a dal nám službu zmierenia. Vedť Boh v Kristovi zmieril svet so sebou. **Nepočítal ľuďom ich previnenia a nám uložil ohlasovať slovo zmierenia.** V mene Krista sme vyslanci a cez nás akoby Boh napomínal. V mene Krista vás prosíme: **Zmierte sa s Bohom!** (2 Kor 5, 17 – 21)

Mít rád lidi a milovať je, to je celé tajemstvú a snad jediný recept na štěstí. Kdo myslí jenom

vtedy modlieval. Peter mhol na vlastné oči vidieť, čo Boh robí aj medzi pohanmi, nežidmi. Mohol zažiť, že Boh nerobí rozdiely medzi ľuďmi. A je pre nás dodnes svedkom: „Či môže dakto zabrániť pokrstíť vodou tých, ktorí prijali Ducha Svätého tak ako my?“ A tu sa otvárajú dvere pre nás.

Aj my – pohania – môžeme patriť k vyvolenému Božiemu národu. Nebyť poslušnosti Petra a Kornélia, možno by sa dejiny spásy odvíjali úplne iným spôsobom.

Lýdia Podobná
foto Vladimír Malý

Pozvánka na predstavení knih

Spolek Exulant vás zve na predstavení dvou nových knih.

Jednou z nich je zatím poslední knižka historičky Edity Štěříkové „Johann Böhner (1710–1785), moravský exulant, misionár mezi indiány a černými otroky“. J. Böhner bol potomkem pobělohorských exulantů, avšak žil v jiné časti zeměkoule, než jsme u exulantů zvyklí, a to v Novém světě. Jako misionář působil v americkém státě Georgia u indiánů, později u černošských otroků na plantážích několika karibských ostrovů. Druhou knihou je „Dědic české reformace. Památník k nedožitým padesátiňákům Daniela Nevečeřala – Nevala“ (ed. Jan Bistranin). Jedná se o sborník textů o D. Nevalovi, učiteli na Evangelické teologické fakultě UK, který roku 2005 nečekaně skonal ve svých 35 letech. Jedním z autorů příspěvků je též historička E. Štěříková. Během programu zahráje nový kytarový soubor a Petra Meislová se svým otcem Janem Meislem. Meislovi zahrájí Koncert pro violoncello Antonína Dvořáka (části).

Setkání se bude konat v pátek 26. 11. 2021 v 16,00 hod. na Evangelické teologické fakultě UK, Černá 9, Praha 1 – ve velké posluchárně. K dispozici budou i další knihy spolku Exulant. V případě zájmu si prosím z covidových důvodů rezervujte místo na adresu: pavel.cap@email.cz.

na sebe, ochudí jiné o sebe, ochudí sebe o jiné, zakrň a zahyne. *Jan Werich*

Koho nemám rád? Prečo ho nemám rád? Prečo sa s ním nechcem zmieriť? Ak sa Boh zmieril s človekom, prečo sa ja nemôžem zmieriť s Bohom práve tak, že sa zmierim s konkrétnym človekom?

Zmierenie je zázrak, ktorého môžem byť súčasťou. Ale nebude to lacné – musíme v sebe niečo zlomiť.

T. Komrska

Šťastie

Budem šťastný, keď... Ten je ale šťastný, pretože... Henten je za vodou – môže byť šťastný. Aká je moja predstava o šťastí? Kedy budem šťastný? Ked' sa čo udeje – splní? Alebo cestovanie, dovolenkovanie je to, čo prináša šťastie?

Čítam zaujímavú knihu od Vladimíra Mezenceva: **Zem dosiaľ neobjavená**, ktorá mapuje odvážne cesty ešte odvážnejších cestovateľov po našej planéte v dávnych dobách a sumarizuje ich objavy.

Tverský kupec Afanasijs Nikitin sa vybral okolo roku 1466 na odvážnu cestu zrejme do Azerbajdžanu, ale cestou ho postretli dve veľké neštastia, v ktorých prišiel o všetko, a cesta domov bola zahataná. A tak sa vybral do Indie, do krajinu zázrakov. Domov sa už nedostal – zomrel po mnohých rokoch putovania na ceste do Moskvy, nedaleko Smolenska. Indický spisovateľ H. Abbás odvážneho Nikitina v roku 1960 opísal takto: „*Bol to obchodník, v Indii objavoval cestu priateľstva, písal ako syn veľkého národa o inom*

velkom národe a na ľud Indie sa díval nielen so záujmom, ale aj s úctou.“

Benátčan Marco Polo, jeho otec Niccolo a strýko Matteo sa za zaujímavých okolností dostali na Koromandelské pobrežie Prednej Indie, kde sa zoznámil s brahmanmi a podrobne opísal ich život. Napísal: „*Brahmani žijú veľmi dlho, a to všetko preto, že sú striedmi a jedia málo. Každúmu tvorovi sa boja učiniť zlo – radšej umrú, ale neurobia to, čo pokladajú za hriech... Spia na zemi. Nič nemajú pod sebou, ani nad sebou a jednoducho je obdivuhodné, že neumrú, ba naopak, dlho žijú.*“

A tak nielen na letné cestovanie za štastím pripájam biblické texty, ktoré môžu, ak im to dovolíme, dať môjmu, nášmu cestovaniu za štastím hlboké vnímanie skutočného šťastia.

„Neboj sa, ved' som tā vykúpil. Zavolal som tā po mene, ty si môj. Ked' budeš prechádzat cez

vody, budem s tebou, a keď cez rieky, nezaplavia ťa. Keď pojdeš cez oheň, nepopoliaš sa a plameň ťa nespálí. Ved' ja som Hosopodin, tvoj Boh, Svätý Izraela, tvoj spasiteľ“ (Iz 43, 2).

Spolieham sa na teba, Pane, moja duša sa spolieha na tvoje slovo; moja duša očakáva Pána väčšmi ako strážcovia dennicu“ (Ž 130, 5).

Slovo na záver všetkého, čo si počul: Boha sa boj a jeho prikázania zachovávaj, lebo to je (povinnosť) každého človeka. Boh si zavolá pred svoj súd všetky činy aj všetko, čo je skryté, či už to bolo dobré a či zlé“ (Kazatel 12, 13).

T. Komrska

ře VV BJB kancelar@baptist.cz počet vámi požadovaných výtiskov časopisu Rozsévač pro váš sbor na rok 2022 a to nejpozději do 30. 11. 2021. V případě, že se neovzete, budeme vám zasílat stejný počet výtisků jáko v roce 2021.

Cena výtisku: 510 Kč na rok (cena jednoho výtisku 46,40 Kč) + poštovné.

Poštovné sbory: 102 Kč na kus a rok, jednotlivci: 252 Kč za kus a rok.

Platba sbory: 510 Kč + 102 Kč = 612 Kč za kus a rok

Platba jednotlivci: 510 Kč + 252 Kč = 762 Kč za kus a rok

Číslo účtu ČR: Česká spořitelna Praha, č. ú. 63112309/0800, do poznámky prosím napište **adresu sboru a jméno osoby**, která objednávku zasílá. **Var. symbol:** 911 840. Předplatné na rok 2022 je třeba uhradit do konce roku 2021. Časopis vám začne chodit po zaregistrované platbě.

Jednotlivci mohou Rozsévač na rok 2022 objednat na adresu kanceláře VV BJB – kancelar@baptist.cz a to písemně nebo telefonicky na č. tel.: +420 739 487 281 nebo na č. tel.: +420 734 596 635.

Inzerát

Nabízíme ubytování v rodinném domě pro 6–8 osob, v podhôrií Jeseníků v obci Vlkýřovice, na vlakové trase Olomouc - Kouty nad Desnou.

Blízko do hor (lyžovanie v zime, turistika i cyklo v lete). Možnosť parkování na pozemku.

Více informací na tel.: +420 608 451 995, e-mail: vera.jersakova@centrum.cz

Věra Jersáková

Predplatné časopisu Rozsievač 2022

Slovensko

Milí predplatitelia, dăkujeme za váš záujem o časopis a veríme, že nám zachováte priazeň aj nadálej. Sme za vás veľmi vďační.

Predplatné je potrebné uhradiť prevodom na účet, nečakajte na platobný šek.

Predplatné na rok 2022 je potrebné zaplatiť do konca roka 2021.

Urobte tak, prosím, aj keď ste dlhorocný predplatiteľ, zbor alebo jednotlivec. Ak ste však nový predplatiteľ, pokojne nás kontaktujte aj neskôr.

Rozsievač vychádza 11x do roka.

Cena výtlačku: 19 € za rok (1,73 € za jedno číslo) + poštovné.

Poštovné zbyty: 3,- € za kus a rok, jednotlivci: 5, 50 € za kus a rok.

Platba zbyty: 19 + 3 = 22 € za kus a rok

Platba jednotlivci: 19 + 5,5 = 24,50 € za kus a rok

Číslo účtu SR:

IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napísat meno odberateľa.

Var. symbol: 888.

Jednotlivci:

Kontaktujte nás prosím emailom na adresu: rozsievac@baptist.sk a napíšte nám, kolko kusov časopisu si chcete predplatiť. Uvedte adresu a kontakt na vás: mail alebo telefónne číslo. V platbe **uveďte meno**, ktoré

sa zhoduje s menom objednávateľa. Časopis vám začne chodiť po zaregistrovanej platbe. Platbu za vás môže uhradiť aj niekto z vašej rodiny, len je potrebné, aby do správy pre prijímateľa napísal slovo **Rozsievač a vaše meno**.

Zbyty:

Kontaktujte nás prosím mailom rozsievac@baptist.sk a napíšte nám, o koľko kusov predplatného máte záujem.

Uveďte **adresu zboru a meno osoby**, ktorá objednávku vybavuje, a kontaktné údaje na ňu. Uradte predplatné na bankový účet BJB v SR vedený v Slovenskej sporiteľni.

Ako variabilný symbol použite číslo vášho zboru podľa platného číselníka. Časopis vám začne chodiť po zaregistrovanej platbe. Časopis balí distribučná firma a rozposielala Slovenská pošta. Ak by nebolo čokoľvek v poriadku (napr. vám neprišiel časopis, alebo vám prišlo menej kusov) kontaktujte nás mailom na: miklosova.lea@gmail.com a my sa to pokúsime napraviť.

Cesko

Milí bratia, milé sestry, dăkujeme za váš zájem o časopis a veríme, že nám i nadále zachováte svoji prízeň. Jsme za vás veľmi vděční. Právě je čas na objednávky časopisu na ďalší rok. Prosíme, zašlete na adresu kancelá-

Témata/témy časopisu Rozsévač/Rozsievač 2022: Duchovné disciplíny...

„Telesné cvičenie je málo užitočné, ale zbožnosť je užitočná na všetko“ (1 Tim 4, 8).

Číslo 3 2022 – Modlitba.....Uzávierka: 5. 11. 2021

Číslo 4 2022 – Vyznávanie hriechov.....Uzávierka: 5. 12. 2021

Číslo 5 2022 – Rozjímanie (Meditácia) o Božom slove.....Uzávierka: 5. 1. 2022

PÁN VOLÁ

Alžbeta Ondusková

*Pán pod kríž volá každodenne
hriešnikov sveta celého,
ponúka milosť, odpustenie,
duši dar žitia večného.*

*Pán pod kríž volá opuštených,
neznajú teplo domova,
tam pláštom lásky prikryť chce ich,
kde srdca teplá komora.*

*Pán pod kríž volá doráňaných,
čo cítia hriechov páľavu,
tam uzdraví ich lásky dotyk,
prinesie duši úľavu.*

*Pán pod kríž volá hladných, smädných,
pre dušu občerstvenie má,
by kríž svoj niesli silou viery
až do večného domova.*

*Pán pod kríž volá každého z nás,
by milosť, spásu prijali,
by smeli vstúpiť v nebeskú vlast,
kde sa čas žitia naplní.*